

Jövőt ígér

(Zsolt 100,4-5.)

Mennyi bizakodó ember búcsúztat, néhány órával ezelőtt az őszkendőt és fogadta az újat. Mennyi kimondott és kimondatlan reménység fordul ezekben a napokban az új esztendő irányába. Most még olyan sok bizakodást vonzolunk át az elbúcsúztatott évből az újba. Mennyi sikertelenséget és nyomorúságot, amelyek helyébe jót remél az ember. És azt is látnunk kell nemsokára, hogy milyen hamar elhalványulnak, sőt kétségekké torzulnak ezek a remények...

Milyen sokan depressziósak, lelki betegek lesznek az új év elején, mert az a nagy reménység nem teljesül be, mert nem történik meg a remélt nagy változás. Mert oly sokan elfelejtették kérni az Úr áldását erre az esztendőre is. És emiatt minden maradt a régiben. Aggodalom, félelem és szorongás nyílik ki az emberi lélekben,

Mert nem látja, mit hoz a holnap, az új esztendőben vajon megtartik-e élete?

Sőt, ezek helyében hall rossz híreket. Közel és távol. A tévében és lakóhelyén, egyre közelebb érzi önmagához a rozszat. Ami bármikor lesújthat reá is.

Ezzel szemben a hívó ember úgy lép át az idő kapuján, hogy az új évet is úgy értékeli, mint Isten kegyelmének kiáradását. A Tőle jövő új lehetőséget, élete zarándokútján. Ezért vele búcsúzik és vele indul ezen az úton. A mi Urunk idejekorán figyelmeztet: ne emberbe vetett bizodalommal fussuk meg az új utat, mert ezzel számos csalódásnak tesszük ki az életünket.

A templomba bevonuló, az Isten színe elé ujjongó örömmel belépő gyülekezet számára íródott, ez a hálaadó zsolttár. Amelynek tagjai az Urat megtartóként és alkotóként ünneplik. Eképpen lépünk mi is Isten színe elé, az új év reggelén. Az idők változását, életünk alakulását az Ő kezébe tesszük. Életünk múltjából érkezünk, az általa elkészített jövőbe. Úgy, hogy mint Izrá-

el népének, a mi szívünkben is ott lakozhat a hálaadás. Hiszen bármily nehézségünk közepette is, hű pásztorunk vezérelte életünket.

De nem hiányzik a jövőbe tekintés sem a zsolttárból. Mely Isten hűségét úgy említi, mint amely állandó, mint ami megmarad. Mint, amelyet megismernek majd az utánunk következő nemzedékek is. Íme: múlt, jelen és jövő találkozik az Úr örökkévaló kegyelmében. Az Ő kezében ott van minden, ami minket ér.

Ezzel a biztos tudattal léphetünk to-

Református templom és harangtorony - Felsővály

vább a bennünket érő nyomorúságon. Isten látja ezt, és már elkészítette mentő tervét. Azt kell mondanunk, hogy hatalmas kísértés az ünnep, az új év a világ számára. Veszélyes területté válhat, amennyiben kizárja életéből az Istent. Elég csak egy kicsit eltávolodni az Úr mellől, és elbukunk. Csak az Úr Jézus Krisztus oldalán van esélyünk legyőzni a Kísértőt.

Ezért az Isten Igéje az új év kezdetén is arra biztat minket, hogy az Ő útján haladjon tovább az életünk. A jól ismert és a megkezdett úton. Amelyen ismerjük, milyen az elbukás, de azt is, hogy vele és általa van bocsánat, van újra-kezdés.

Fordítsuk oda őszintén életünket az Isten Igéjéhez. A ma embere kérdezheti, és kérdezi is oly sokszor: miért legyen ajkamon hálaadás, miért dicsérem az Isten nevét, hiszen annyi nehézséget éltem és élek meg? Úgy szeretnék csatlakozni Izráel örvendező se-

regéhez, akik vígassággal szolgálnak az Úrnak, de a szívemben most még a nagybetűs ismétlődő mérték lakoznak. Most még csak elszoruló szívvel kérdezem az Istent. Most még nem értem akaratát, csak hagyom a dolgokat megtörténni az életemben. Nagyra nőnek életünkben a múlt árnyai, mennyi lelki sérülést cipel életében a modern ember, milyen sokféle kínálat csábítja és hamis istenek tévelyítik életét.

Mennyi ember életében látni, hogy kísérője a fájdalom, s olyan nehezen találja a megnyugvás, a megbékélés pilla-

natait. Mit mond számunkra ebben a helyzetben az Isten? Hogyan hangzik az Úr ajkáról a „Boldog új évet!” köszöntés?! Megszólító Igéje arra emlékeztet, hogy életünk sötétjébe is bevilágít a fényugár, amit Ő ad és, amit Ő jelent nekünk. A legnyomorúságosabb helyzetben is megjelenik az Ő jósága. Hozzáadja Önmagát ahhoz, amit mi reménytelenségként és em-

beri mélységként szemlélünk és élünk meg. Megszólít. Igéje által táplálja elcsüggedt lelkünket, mert jó az Úr. És ez a jóság jelent és jövőt ígér. Jelen időben értelmezhető kegyelmét és olyan holnapot, amelyből Ő maga sem hiányzik.

Íme, a hálaadás, a múlt dicséretének mély értelme. Visszatérni az emlékezet szárnyain oda, ahol még bizonyosan az Úr oldalán haladt az életem. Ez a modern ember feszítő istenkérdése. Aki egyfelől a karácsonyi evangéliumban azzal szembesül, hogy közel jött hozzá az Isten. Aztán pedig nap, mint nap azzal a fájdalmas ténnyel szembesül, hogy ő maga, az ő élete viszont eltávolodott az Úrtól. Már-már azt hinné, végzetesen és véglegesen, de éppen ez az, ami felől az Isten Igéje biztatni, menteni, segíteni akar.

Adva van elcsángált életem, a feszítő istenhiány kényszerű érzése, és mindehhez Isten önmagát, önmaga jó-

ságát adja. A jóságot testben és lélekben, amit annyira keres és alig-alig talál a ma embere. Életem fogyatkozására Isten örökkévaló kegyelmével válaszol. Hozom elé azt, ami üres és ami elégtelen, és erre Ő azt mondja: soha nem fogyatkozik el az Ő kegyelme.

Értem már Izráel örömét? Értem már a víg ének és az Úrnak való örvendezés indokát? Isten szembesít engem, életemet azzal, amit Ő jelent számomra. Jóságát és el nem fogyó kegyelmét hozza elé, hogy örvendezni tanítson,

hogy ajkamat, szívemet magasztalni tanítsa. A zsoldáros egy másik helyen arra biztat, fény sugarat ad nekem Istenem a sötétségben. Amely beláthatóvá és járhatóvá teszi utamat. Az új év elkövetkezendő napjait is Ő világítja meg; teszi napról-napra, lépésről-lépésre járhatóvá, beláthatóvá.

Az Istentől érkező biztatás szólít meg új évünk kezdetén. Az Ő jósága bevilágítja életünk sötétjét. Látni engedi nagyságos jelenlétét múltunkban, életünk jelenében, és ígérete megvilágítja

a jövőndőt is. És ott, ahol Isten szól, ahol Ő láttatja velünk jóságát és fényességét, ott a mi szívünk is boldog hálaéneket zenghet.

Bízd újra életed Krisztusra – szól a jól ismert keresztyén újévi jókívánság. Egyszerű összefoglalása ez annak, hogy mit kell tennünk az új év hajnalán. Mindent szent kezébe tenni, ami fontos nekünk. Életünk, családjunk, szereteteink, mert nála, az Úr gondviselő kegyelmében, jó helyen van.

Fábián Tibor

Áldott állapotban vagyok! És akkor...?(!)

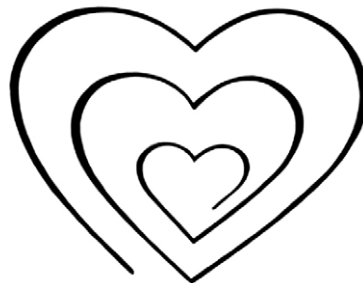
„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2, 14)

Valószínűleg a cím és az idézet első sorban a karácsony örömeit sugallja számunkra. A szeretet, békesség, áldás, áldott állapot, jóakarát – a karácsony jelszavaivá váltak és sajnos, az ünnepek elmúltával, sok esetben mind a szavak, mind tartalmuk valahogy takarékos üzemmódba kerül. Az áldott állapotot nem csupán egy gyermek érkezésének csodájával kellene összekapcsolnunk, hanem ezen felül a mindennapi életünk is egy ilyen állapot lehet, amennyiben azt lelki szemeink meglátni akarják, tudják, merik, kívánják. A bibliai részlet szintúgy nem csak egy karácsonyi üdvözlőlap-, esetleg prédikáció alapideje, hanem hétköznapi mottója lehetne, s így máris érthetőbb lenne az „áldott állapot” általános mibenléte.

Amint azt igyekeztem a választott Simon András grafikával is illusztrálni ez a bibliai idézet egy végtelen szeretet-halmaz. Nincs bezárva sem a belső, sem a külső szív-vonal, így az folyamatosan terjedhet befelé és kifelé, felfelé és lefelé... Az áldás és annak kiáradása, beszívódása minden ember életében egyéni. Mindannyian másféleképpen éljük meg az áldott állapotot. Kérlek, gondold bele: mi volt életedben a legnagyobb áldás? Mely pillanatok, események, esetleg személyek, tárgyak voltak azok, melyeket áldásként éltél meg és miért? Mikor érezted utoljára Isten áldó kezét életedben? Megosztod mindezen élményeidet valakivel? Voltál részese másvalaki áldott állapotának? Megosztotta valaki Veled a kapott áldást? Kértél áldást mások életére? Mondj példát arra, amikor imád meg-

hallgatásra talált.. – ha esetleg elfelejtetted azt akkor megköszönni, most sem késő. Amikor így köszönünk egymásnak: „Áldást, békességet!”, mennyire gondoljuk komolyan a tartalmát? Valóban kívánjuk azt, vagy csak úgy lepereg a nyelvünkön egy egyházi személy láttán...? Miért tesszük? Az illendőség kedvéért, kötelességből, megszokásból? Amikor majd újra így köszöntöd felebarátodat, gondold végig, vajon tényleg ezt kívánod-e neki, és ha igen, szerinted mi „az”, ami áldás/békesség lehetne az ő életére nézve? A kí-

Simon András grafikája

vánságodhoz „azt” is „kérd hozzá”. Így talán közelebb kerülhetünk ahhoz az állapothoz, melyre rámutatni próbálunk.

A szeretet hármaskör: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát”. Engedtesse meg nekem egy egyéni értelmezése ennek az üzenetnek. Úgy gondolom, hogy ez az üzenet magába foglalja a kettős szeretetparancsolatot és a keresztyének missziói feladatát. „Szeresd az Urat a Te Istenedet”, „szeresd felebarátodat, mint magadat” és „tegyetek tanítványokká minden népeket”... Ez

lehetne a teljes áldott állapot egyfajta definíciója.

Természetesen mindez oly szépen hangzik. Valójában mai világunkban az üzenet teljességében a feje tetején áll – tisztelet és hála a kivételnek. Az emberek magukat és egymást dicsőítik. Békesség és jóakarát akkor van, ha ebben meg tudnak egyezni. A jó Isten pedig „jobban teszi”, ha nem avatkozik bele, egyébként is kétséges a megnevezése, mibenléte, létezése. A „magasság” iránti eltúlzott epekedés és „szemet szemért” harc, a „földi jó” túl- és téves értékelése a mélybe taszítja és ott is tartja az emberek azon csoportját, akik nem akarják, tudják, merik, kívánják lelki szemeiket kinyitni és nyitva tartani. Azonban vannak az Úrnak olyan szolgálói, akik még mindig a „gáton” vannak és ügyelnek az árra.. Dicsőség ezért a mi Mindenható Atyánknak, az Ő életükre pedig mindennapi imánkban kérjük az „áldást és békességet”. Így kérjük azonban ezt mindannyiunk életére is. Legyen áldás az, miközben és ahogyan hirdetjük az Isten Igéjét, annak gazdagsága a mi életünkre is visszazsájljon, és legyen békesség bensőnkben, miután a hirdetés és annak szívünkbe való befogadása megtörtént. S kérjük ahhoz a jó Isten segítségét, hogy ezt ne csak mi tudjuk megélni, hanem másokkal is meg tudjuk osztani, vetésünk jó termés aratása elé nézzen. Ehhez mindennapos erőforrást kell keresnünk, melyet megtalálhatunk a Szentírás soraiban, egy-egy igehirdetésben, imádságban, énekekben, összekulcsolt kezekben mind egyénileg, mind közösségekben..

Kívánom Mindannyiunknak, hogy legyen a karácsonyi örömezenet életünk középpontjában, az új esztendőben (is), legyen minden napunk olyan, mint egy áldott állapotban lévő jövődőlbeli anyukáé, aki reményekkel, várakozással, törődéssel, szeretettel, s bár néha kétségekkel, nehézségekkel, mégis hátaltel szívvel és buzgó lélekkel éli napjait, hogy végül megláthassa a cso-

dát. Mindenható Urunk mindannyiunk életébe kész odatenni a csoda számtalan, végtelen formáját, megnyilvánulását. Kérjük, hogy adjon békességet, jóakaratot szívünkbe, hogy mi egymás számára is áldást és békességet jelentünk. Kérjük, hogy vigyázzon reánk minden napon, amikor a világi pusztítást látjuk, s kérjük, hogy imádkozni tudjunk azokért is, akik ezt a maguk

életére nézve nem tartják szükségesnek. Legyen a mi magaviseletünk és misszióink önzetlen, példamutató, hogy így a szeretet hármassága mind befelé és kifelé, mind felfelé és lefelé... növekedhessen, áradjon és ezáltal Urunk nevére dicsőség, mireánk pedig áldás szálljon..

Csoma Annamária

NŐK A BIBLIÁBAN - Priscilla - Pál apostol munkatársa

Pál apostol leveleiben és az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben több asszony is megemlítésre kerül, akik minden jel szerint, tevékeny szerepet tölthettek be az első gyülekezetek szolgálatában és vezetésében. Priscilla egyike az első, Rómából származó zsidókeresztyén asszonyoknak. Neve római eredetű, s ő az egyetlen, aki ezen a néven szerepel a Bibliában. Priscikát gyakran úgy emlegetik, mint az első női igehirdetőt vagy tanítót az ősegyházban.

Priscilla, vagy, ahogy más levelekben nevezi őt Pál, Priszka (ez volt az asszony hivatalos, római neve), több levélben is megemlítésre kerül (Róm 16:3, 1Kor 16:19, 2Tim 4:19), és az ApCsel 18 pedig bővebben számol be róla a Kr.u. 56-57-es esztendőben. Bár minden esetben zsidókeresztyén férjével együtt üdvözli őt Pál, és az ApCsel-ben is férjével megosztott szolgálata kerül előtérbe, Lukács mégis arra mutat rá, hogy az akkori görög-római társadalom hagyományával ellentétben, Priscilla nem a férje tulajdonaként szerepel, hanem egyenrangú munkatársaként áll előttünk, ezért a szokástól eltérően, neve Akviláé előtt van feltüntetve.

Férjével egyetemben sátorkészítőként keresték kenyerüket, miután Kr. u. 49-ben Klaudiusz császár száműzte őket Rómából, más zsidókeresztyénekkel együtt. Mások szerint azonban szokatlan lett volna, ha az 1. század városalakói sátorkészítésből éltek volna, ahol meglehetősen gyenge volt a kereslet sátorra. Ezért valószínűbbnek tartják, hogy bőrdíszművesként dolgoztak, sátorvarrás mellett. Korinthusban telepedtek le, s Pál apostol náluk lakott, s velük dolgozott 18 hónapon keresztül. Pál az ő segítségükkel alapította meg a korinthusi keresztyén gyülekezetet. A házaspár követte Pált Szíriába, majd

amikor Pál tovább utazott Jeruzsálem felé, Priszka és Akvila Efézusban telepedett le. Efézusban Artemisz, a termékenység istennőjének kultuszát imádták, ezért a házaspárnak sok erőfeszítésbe került, hogy a kereszteszített és feltámadt Jézusról beszéljenek az embereknek. Efézusi gyülekezetvezetésük során érkezett Apollós a városba, akiről hamar kiderült, hogy nem ismeri a teljes jézusi történetet, csak János kereszteszégéről tudott. Priszka és Akvila ezért félrevonta őt, és Jézus tetteiről és beszédeiről tanították Apollóst, aki nagyon jó előadó volt, de szűksége volt az útbaigazításra (ApCsel 18:18-26).

Pál azt írja róluk a Róm 16:3-4-ben, hogy Priscilla és Akvila „nyakukat kockáztatták”, hogy megmentse őt. Pál nem nyilatkozik bővebben arról, mi történt, viszont annyi bizonyos, hogy a házaspár helyállása mély benyomást tett rá. Az 5. vers felfedi, hogy Priszkaék házukban adtak helyet a keresztyén gyülekezetnek – mivel az ősegyház életében nagyon ritka volt, hogy kifejezetten istentiszteleti célokra használt épülettel rendelkeztek volna. A keresztyének csoportjai ezért tehető hittestvéreik házaiban találkoztak, a rendelkezésükre bocsátott szobákban. Pál apostol más keresztyén csoportokat is megemlít, de egyedül a Priszka és Akvila házában találkozókat nevezi gyülekezetnek.

Az 1Korinthus 16:19-ben Pál melegen üdvözli a házaspárt, mint régi jó barátait. A 2Timóteus szomorkás hangvétele Pál egyértelmű búcsúja a börtönből, amely levelet nem sokkal a halála előtt írt. A 4:19-ben búcsút vesz elsősorban Priszkától és Akvilától, mint régi jó barátaitól, akik hűségesek maradtak mindvégig.

Egyes vélemények szerint, ő lehetett a Zsidókhoz írt levél szerzője, amely az egyetlen könyv az Újszövetségben, amelynek nincs feltüntetve az írója.

A hagyomány szerint, férjével együtt halt mártírhalt.

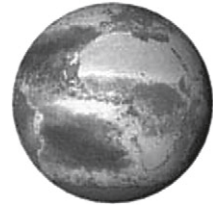
Összeállította: Györky Szilvia

BIBLIAOLVASÓ

v e z e t e s f o n a l
Február

1.	P.	Jer 50,29-46	Jn 5,31-36
2.	Sz.	Jer 51,1-19	Jn 5,37-47
3.	V.	Jer 51,20-40	Jn 6,1-15
4.	H.	Jer 51,41-64	Jn 6,16-21
5.	K.	Jer 52	Jn 6,22-27
6.	Sz.	JSir 1	Jn 6,28-34
7.	Cs.	JSir 2	Jn 6,35-40
8.	P.	JSir 3	Jn 6,41-51
9.	Sz.	JSir 4	Jn 6,52-59
10.	V.	JSir 5	Jn 6,60-65
11.	H.	Ezsd 1	Jn 6,66-71
12.	K.	Ezsd 2	Jn 7,1-13
13.	Sz.	Ezsd 3,1-7	Jn 7,14-24
14.	Cs.	Ezsd 3,8-13	Jn 7,25-30
15.	P.	Ezsd 4,1-16	Jn 7,31-36
16.	Sz.	Ezsd 4,17-24	Jn 7,37-39
17.	V.	Ezsd 5	Jn 7,40-53
18.	H.	Ezsd 6,1-12	Jn 8,1-11
19.	K.	Ezsd 6,13-22	Jn 8,12-20
20.	Sz.	Ezsd 7,1-10	Jn 8,21-29
21.	Cs.	Ezsd 7,11-28	Jn 8,30-36
22.	P.	Ezsd 8,1-23	Jn 8,37-47
23.	Sz.	Ezsd 8,24-36	Jn 8,48-59
24.	V.	Ezsd 9	Jn 9,1-12
25.	H.	Ezsd 10,1-9	Jn 9,13-17
26.	K.	Ezsd 10,10-44	Jn 9,18-23
27.	Sz.	Neh 1	Jn 9,24-34
28.	Cs.	Neh 2,1-10	Jn 9,35-41

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Új elnökség az Amerikai Magyar Református Egyház élén

November 17-én a kanadai Windsorban szentelték fel az Amerikai Magyar Református Egyház szeptemberben megválasztott új püspökét, Lizik Zoltánt.

A helyi gyülekezet számára is megtisztelő eseményre sokan voltak kíváncsiak, így zsúfolásig megtelt a windsori Független Magyar Református Egyház (Free Hungarian Reformed Church) temploma. A több mint három órás szertartás alatt beiktatták az új püspököt, Demeter Zsolt egyházkerületi főgondnokot, és a többi megválasztott egyházkerületi tisztségviselőt.

Lizik Zoltán

„Mi nem pénzzel, nem jól kereső állással, hanem hittel segíthetünk az itt élő magyarokon. De meg kell hallani mindenkinek Hóseás felhívását: Jertek, térjünk vissza az Úrhoz” – mutatott rá Nehémiás könyve 2. részének válogatott versei alapján megtartott igehirdetésében az újonnan beiktatott püspök. „Hogyan szeretném végezni szolgálatomat?” – tette fel prédikációja végén a kérdést Lizik Zol-

tán. „Igazat mondva, az Evangéliumot hirdetve, Istent szeretve, a magyarok javát keresve szeretném szolgálatomat betölteni közöttetek testvéreim!” – fogalmazta meg programját.

Lizik Zoltán 1952-ben született a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Olaszliszván. A teológia elvégzése után öt évig egy kis Tolna megyei faluban, Gerjenben volt lelképásztor, majd huszonnyolc évig a cegléd-nagytemplomi gyülekezetben szolgált. 2008-ban lemondott lelkészi állásáról és külföldre távozott, jelenleg az Amerikai Magyar Református Egyházhoz tartozó windsori egyházközség lelképásztora. Nős, felesége szintén lelkész. Öt felnőtt gyermekük van.

Magyar reformátusok Amerikában

Az 1900-as évek elején lezajló tömeges kivándorlás után az Amerikában letelepedett magyarok egy idő után nagy hittel és lelkesedéssel saját egyházat alapítottak és templomokat építettek maguknak. A kezdeti nehézségek idején – templom és szervezett közösségek hiányában – az Amerikában akkor már jól működő holland és német hátterű református és presbiteriánus egyházak segítették a magyar reformátusokat. A magyar gyülekezetek nagy része később az 1921. október 7-én aláírt Tiffini Egyezmény alapján az akkor az Amerikában működő egyik legnagyobb protestáns egyház, a Reformed Church része lett, és ma is az annak jogutódjaként működő Krisztus Egyesült Egyházához (United Church of Christ) tartozik.

Az egyezményt azonban nem mindenki fogadta el, az önállósodni akaró gyülekezetek egy része kiszakadt ebből a kapcsolatból és 1924. december 9-én a pennsylvaniai Duquesne-ben megalakítottak egy teljesen különálló egyháztestet „Amerikai Független Magyar Református Egyház” néven, amely ma az „Amerikai Magyar Református Egyház” nevet viseli. Az elmúlt bő kilenc évtizedet során több gyülekezet megszűnése és újak megalakulása után – az egyház honlapja szerint – jelenleg 23 anyaegyházban és 12 missziói gyülekezetben, 24 lelképásztor szolgálatával folyik az egyházi élet. Három egyházmegye alkotja az egyháztestet: a Nyugati, a Közép és a Keleti Egyházmegye. 1922-től működik magyar és angol nyelven a Magyar Egyház című folyóirat, az egyház hivatalos lapja.

A 2009. május 22-én megtartott debreceni Alkotmányozó Zsinaton az Amerikai Magyar Református Egyházat Kocsis Attila esperes és Szabó Sándor püspök képviselte, ahol aláírásukkal nyilvánították ki csatlakozási szándékukat a Magyar Református Egyházhoz. Képviselőjük kérdését a 2013-ban megtartott Kárpát-medencei közös zsinat rendezte.

„Mindig tudtam, vezetni fog Isten engem, utat fog mutatni, s nekem csak engedelmeskednem kell” – vallja Lizik Zoltán a vele készült interjúban, amelyben a Kőrösi Csoma Sándor Program windsori ösztöndíjasa beszélget vele lelkészi hivatásról, a püspökké avatás izgalmairól és további terveiről.

reformatus.hu

Hitben is a nemzethez kapcsolódnak

„A református egység az összetartásunk ereje, a biztosíték, hogy nem vagyunk magunkra hagyva itt, a messizi idegenben” – vallja Vass Zoltán, a Kanadai Magyar Református Egyházak Szövetségének elnöke. Az egység évének kezdetén a torontói lelképásztorral a

tengeren túli reformátusságról, a most alakuló Magyar Diaszpóra Missziós Központtól és a diaszpórában működő egyházak kihívásairól is beszélgettünk.

– **A Kanadai Magyar Református Egyházak Szövetsége tavaly, a reformáció**

emlékévében tartott ünnepi zsinaton csatlakozott a Magyar Református Egyházhoz. Mit jelent az önök számára, hogy ehhez a közösséghez tartoznak?

– Évek óta dolgoztunk ezen a csatlakozáson, az anyaegyházhoz való tartozásunk

nagyon fontos az itt élő magyarságnak, hiszen onnan érkeztek. Lélekben oda tartozunk és bár itt különböző egyházakba tagozódunk, az istentiszteleteink egységesen magyar nyelven folynak. Minden, ami a gyülekezetinkben történik, a Magyar Református Egyházhoz köt minket: ugyanazt az énekeskönyvet használjuk, ugyanaz a liturgiánk és a rendtartásunk is. A szervezeti kötődés talán lazább, de a lelki kapcsolat nagyon erős – ezt próbáltuk még inkább mélyíteni azzal, hogy bekapcsolódtunk a Generális Konvent munkájába.

– Hány magyar református él Kanadában?

– Pontos adataim nincsenek, de összesen kilenc működő gyülekezet van Montrealtól Vancouverig – a mi torontói gyülekezetünk a legnagyobb, százötven tagunk van, ez a legnagyobb magyarul beszélő református közösség az országban.

A kanadai magyar református gyülekezetek, bár három egyháztesthez tartoznak, de egy Lelkészegyesületbe és Presbiteri Szövetségbe tömörültek. E két szervezet közös döntése alapján a Szövetség átalakításából született meg Kanadai Magyar Református Egyházak Szövetsége, mely mint egyháztest nyert felvételt a Generális Konventbe, a Tiszántúli Egyházkerület kebelében. Ugyanakkor a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület önálló szervezatként továbbra is fennáll és saját vezető testülettel működik. A három egyháztest közül a kanadai presbiteriánusokhoz tartozó csoport a legnagyobb.

– Hogyan érik el a Kanadába költözőket, illetve az ott élő másod- és harmadgenerációs magyarokat?

– Az első generációs emigráltak egyháza vagyunk, vannak másodgenerációs tagjaink, de nem ez a jellemző. Az utóbbi évek tapasztalata az, hogy a kiköltöző, fiatalabb magyarok nem kapcsolódnak be az egyházaink életébe, ha mégis, akkor sem kötelezik el magukat igazán. Alapvetően magyarajkúak a gyülekezeteink és csupán esküvőkön, temetéseken és keresztelőkön végzünk kétnyelvű szolgálót – a másod- és harmadgenerációs magyarok nagy többsége már csak

konyhanyelvként használja a magyart, vagy egyáltalán nem beszélik anyanyelvünket. Voltak kísérletek, hogy ezen változtassunk, reméljük, sikerrel járunk majd az új szerkezetű missziói központunkkal.

– A Magyar Diaszpóra Missziós Központ fontos végvára lesz a tengeren túli magyarságnak. Milyen szerepet tölt majd be az intézmény a kanadai reformátusok életében?

– Hálásak vagyunk, hogy a Magyar Diaszpóra Tanács valóban kinyújtotta kezét a diaszpórában élő magyarság felé, óriási segítség, hogy ezen keresztül is összefoghatjuk az itt élőket – magyar református egyházunk is ugyanezt az egységet hirdeti és vállalja fel a Generális Konvent segítségével. Egyelőre még a régi helyünkön vagyunk, a Magyar Diaszpóra Missziós Központ most alakul ki, idén költözünk majd új épületbe, klasszikus templomi rendszerünkől lépünk át a missziós rendszerbe. Ez a központ sokrétű feladatot lát majd el: egyházi szolgálat és lelkigondozás mellett foglalkozunk majd a gyülekezeti ifjúsággal, hétvégén lesz magyar iskola és óvoda, de figyelünk az idősek gondozására is. Olyan területeken szeretnénk elérni az embereket, amit a mostani körülmények között még nem tudunk megoldani.

– Ebben a szolgálatban, hogy segíthet a Kőrösi Csoma Sándor Program megújulása?

– Ez a program korábban nem egyházi jellegű volt, kimondottan a magyarság támogatására és a kapcsolattartásra szolgált. A megújult rendszerben már olyan programot dolgozunk ki, hogy ez egyházi szinten is megvalósulhasson: az ösztöndíjat elnyerő lelkészek diaszpórában élő keresztyén közösségekbe kerülnek és végznek szolgálatot, így erősítve a kapcsolatot az anyaegyházzal is. Jó lenne, ha majd olyan fiatalok jelentkeznének, akik több szerepben is helyt tudnak állni: fontosak a lelkészi, lelkigondozói kompetenciák és az is, hogy minden generációhoz tudjanak közeledni. Jövő ősztől mi is szeretnénk ilyen Kőrösi Csoma-ösztöndíjat fogadni, vannak a közelben olyan területek, ahol a templomok bezártak, ott szeretnénk lelkigondozói és lelkészi szolgálót biztosítani.

– Ön a diaszpóratanács egyházi régiójának vezetője is. Hogy látja, milyen nehézségekkel küzdenek a diaszpórában működő egyházi közösségek?

– A diaszpórában élő egyházak legnagyobb nehézsége, hogy a kiköltöző, új nemzedék nem kötődik olyan erősen a magyar szervezetekhez, az a bekapcsolódás, amit várnánk, nem történik meg. Nincs meg az az elkötelezettség, ami korábban jellemző volt, ezért a magyarságot erősítő szervezetek munkáját egyre kisebb csoportok végzik. Sokat javult a helyzet, mióta a diaszpóratanács aktívan támogatja a nemzeti kapcsolatokat, programjaik felpozícionálták a közösségeink életét. Reméljük, ezek egyre vonzóbbá válhatnak, mert minél erősebbek a közösségeink, annál többen figyelnek fel rájuk és így egyre nagyobb megtartó erejük lehet.

– Novemberben látogatott Magyarországra a diaszpóratanács és a Magyar Állandó Értekezlet tanácskozása. Ezek a szervezetek hogy próbálják meg kezelni a felmerülő problémákat?

– Főleg a már elindított programokat elemeztük, legnagyobb örömünkre ezek egyre több emberhez eljutnak. Tárgyaltunk a jövőbeni tervekről is, szeretnénk fejleszteni az ösztöndíjrendszert – ha azt akarjuk, hogy megmaradjon a külföldön élő magyarság, biztosítanunk kell végvárainknak a támogatást. Sokat számít, hogy a kormány nemcsak ígéreteket tett, hanem valóban kiemelt figyelmet fordít erre.

– Az óceán túloldalán élve mit jelent önnek a magyar reformátussággal való kapcsolat?

– A református egység az összetartozásunk ereje, a biztosíték, hogy nem vagyunk magunkra hagyva itt, a messzi idegenben. Nagy változás, hogy felvállalnak bennünket, érezzük, hogy hitben is a nemzethez kapcsolódunk. A korábbi kormányok nem folytattak aktív nemzetpolitikát, miközben más nemzetek valahogy nagyobb figyelmet szenteltek egységüknek. Ebben volt némi elmaradásunk, ezért nagy erő rejlik abban, hogy mára már az egyházi és a nemzeti politikában egyaránt megjelenik a törekvés ennek a hangsúlyozására. Ez ajándék és biztosíték számunkra. Megnyugtató az összetartozás érzése, ennek hála gazdagodhatnak a közösségeink és ezzel mi, Kanadában élő reformátusok is jobban össze tudunk fogni az itteni világi szervezetekkel. Segít, hogy még eredményesebb munkát tudjunk végezni a magyarság körében.

reformatus.hu

Farkas Zsuzsanna, fotó: archívum

“A HAZUDOZÓ SAJTÓ NYOMÁBAN” Eddig még nem írtak így Németországban

Szokatlan hangvételű, erősen kritikus tartalmú cikk jelent meg a német protestáns web-magazinban, a www.pro-medienmagazin.de-ben a mai napon (2019. jan. 18) ezzel a címmel: “A média egyoldalúan tudósított a menekültekről”. A mainzi egyetem kutatócsoportja, mely Marcus Maurer kommunikációtudományi szakember vezetésével folytatott összehasonlító kutatást 2015 május-2016 január közötti időszak sajtóanyagai között, eredményeit most publikálta “Auf den Spuren der Lügenpresse”/“A hazudozó sajtó nyomában” címmel. Szemleíró: **Dr. Békefy Lajos**

A mintavétel célzottjai

A kutatócsoport arról készített felmérést, hogy a jelzett időszakban a német sajtóban mennyire objektív, kiegyensúlyozott, a tényeknek és a valóságos helyzetnek megfelelő tudósítások, beszámolók, riportok jelentek meg migránsokról. A kutatás kiterjedt olyan nagy sajtóorgánumokra, mint a Bildzeitung, a Süddeutsche és a Frankfurter Allgemeine Zeitung, a Tagesschau, RTL tévék híradásai. A felmérések adatait a kutatócsoport egybevetette a Migrációs és Menekültügyi Szövetségi Hivatal és a Szövetségi Bűnügyi Hivatal adataival.

Sajátosságok, torzítások, ellentmondások - kijózanodás?

A tanulmány első észrevétele, hogy a menekültstátuszért folyamodóknak fele férfi, jobbára fiatal. 20%-uk nő, 30%-uk kiskorú. A médiumok többsége ezt pontosan bemutatta, kivételt a Tagesschau tv híradásai képeztek, melynek híradásaiiban “túlreprezentáltak” voltak a nők és a gyermekek.

A változást sok tekintetben a 2016. évi kölni szilveszter éjszaka hozta el. Míg 2015-ben mindössze csak a híradások, tudósítások 2%-a foglalkozott a menekültek bünelkövetésével, addig ez az adat az emlékezetes szilveszter éjszakai erőszakoskodás után 3-11%-ra ugrott. A tendencia kezdett változni, áthangolódni. A közéleti bűnügyi sajtóanyagok 90%-a már a menekültek által elkövetett erőszakról és szexuális zaklatásról, rablásról, lopásról kezdett szólni.

Meglepően sokáig rajzolták tendenciózan a képet pozitívre a menekültekről a nagy lapok, köztük a Süddeutsche Zeitung vagy a Frankfurter Allgemeine Zeitung, az ilyen jellegű sajtóanyagok több, mint 70%-a kizárólag pozitív hangvételű volt. A Bildzeitung képezte a kivételt, amelyben negatív és pozitív események, cselekmények is egyenlő mértékben nyilvánosságra kerültek. A sajtó minden ága, mind a nyomtatott, mind az elektronikus ebben az időszak-

ban nagyon is ellentmondásos, a valóságot nem tükröző benyomást igyekezett kelteni a menekültekről.

És a lakosság?

A lakosság részéről felmerült és gyakran nyilvánosságot is kapott kritika nem volt mindig elfogulatlan. Ám egyre élesebben szólaltak meg a kritikus hangok. A kutatók arra a megállapításra jutottak, hogy a jövőbeni hitelessége és elfogadottsága a hírszolgálatoknak és híreknek attól függ, mennyire megbízhatóak a forrásai az újságíróknak, illetve az általuk közölt információk mennyivel kiegyensúlyozottabbak, árnyaltabbak lesznek, mint a szociális média vagy más, privát bulvárlapok, felületek információi.

Úgy tűnik, hogy az eddig a Willkommenskultur-ról elhíresült német nyilvánosság, s a közvélemény gondolkodását, elvárásait és antipátiáit megszólaltató, publikáló német sajtó kezd kijózanodni a politikai elit “lelkesültségéből”, egyoldalú menekültpártolásából. Herzlich Willkommen! - végre, mondhatná a józan magyar olvasó, csak eljön Németországban a kijózanodás kora is!

Keanu Reeves elképesztő beszédéről beszél az egész világ!

Ha eddig nem szerette a világsztárt, most már szeretni fogja!

Keanu Reeves ismét kapott egy filmes díjat...s amikor kiment, hogy átvegye, mindenki arra számított, hogy könnyekig hatódva elkezd megköszönni...hatalmasat tévedtek! Eddig is nagyon szimpatikus volt a Hollywoodi sztár, nincsenek sztáros allűrjei, visszafogottan él, és mindenki csak elismerően mesél róla milyen alázatok a kollégáihoz legyen az egy Oscar díjas világsztár vagy egy világosító. Na de nézzük a szöveget!

„Köszönöm ezt a szép díjat, de tudják...én nem akarok egy olyan társadalom tagja lenni, ahol a férfiek prostituáltként öltöztetik a feleségeiket, kiemelve mindazt, amit szerintük egy nőn értékelni, szeretni kell... Ahol nincs semmilyen hitele a becsület, a méltóság szavaknak, és már nem hiszel senkinek, aki úgy kezd egy mondatot, hogy „ígérem...“, ahol a nők már nem akarnak gyereket szülni, a férfiak meg családot alapítani...

Ahol a balekok sikeresnek és menőnek gondolják magukat, miközben apjuk autóját vezetik, és ahol az apák azzal alázzák a gyerekeiket, hogy soha semmi és senki nem lesz belőlük az életben...

Ahol az olyan emberek beszélnek istenhittől, akiknek kezükben ital van, és halvány gőzük sincs arról, hogy mit jelent igazából a vallás. És ahol a szerénység nagy hátrány...

Ahol mindjárt kihalófélben van a szere-

lem, mert felzabál mindent az undorító pornó, de eközben mindenki a tökéletes partnerre vágyik...

Ahol az emberek minden pénzüket a kocsijukra költik, azzal igyekezve leplezni, hogy valójában milyen szegények...

Ahol a fiúk szülei pénzét költik éjszakai bárókban, és ahol a lányok ezért szeretnek beléjük...

Ahol már nincs különbség nő és férfi között, és ezt a választás szabadságának nevezik...és aki ez ellen fel mer szólalni, azt egyszerűen lehülyézik...ahogy engem szoktak.

Én a saját utamat járom, de kár hogy nem találok megértésre azon emberek részéről, akitől a leginkább elvárnám...

Köszönöm, ennyit szerettem volna!”

(badog.blogstar.hu)

GYÜLEKEZETEINK életéből

Templom és börtön

Adventi koncert a garamsallói református templomban és a zselízi-nagypusztai börtönben - pilisszentkeresztiiek ismét a rácsok mögött, szabadon.

2018. december 16-án Garamsallón, a református gyülekezet templomában rendhagyó istentiszteleti alkalomra került sor. Az általam beszo­lgált 4 gyülekezet, Ipolypásztó, Garamsalló, Ipolybél és Zalaba népe nyaranta is összejön egy közös istentiszteleti alkalomra, családi napra Zalabán, most adventben is össze­jöttünk a garamsallói templomban egy csodálatos adventi zenés istentiszteletre – reméljük, az évek során ez is kinövi magát családi gyülekezeti nappá. A magyarországi Pilisszentkeresztről érkezett a Pilisszentkeresztért Polgári Társulás kórusa Galda Levente vezetésével. Az istentiszteletet 1 órás koncert követte, melyen magyar, szlovák, ószláv és latin karácsonyi énekek csendültek fel. Hallhattunk gregorián dallamokat, majd későbbi középkori szerzeményeket, népdalokat, né­pénekeket, énekeskönyvi dicséretet. Az éneklők népviseletben szerettek volna énekelni, de tekintettel a nagy hidegre, ettől eltekintettek. A koncert után a megterített asztal mellett még jobban megismerhettük egymást. Nagy élmény volt a

résztevő gyülekezeti tagok számára ez a szolgálat.

Ezt követően az ének­kar folytatta útját a nagypusztai börtönbe, ahol már több éve teszi szebbé a fogvatartottak karácsonyát a pilisszentkereszti kórus. Ismét csodálatos élményben lehetett része a börtön lakóinak, de az ott dolgozóknak is. Az alkalmat a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház és a Szlovák Testvéri

Koordinátora, a Szlovák Testvéri Börtön­­társaság ügyvezető igazgatója, megköszönte az alkalmat istennek és a pilisszentkereszti­eknek. A fogvatartottak nagy érdeklődéssel figyeltek, és vastapsal értékelték a fellépőket. A meghívott csoport bizo­nyosságot tett arról is, hogy Isten minden nemzetnek megadta az üdvözülés lehetőségét és mindegy, hogy milyen nyelven és melyik keresztény

Börtöntársaság közösen szervezte. Ahogy előtte a gyülekezetben is, nagyon színes összeállítást hoztak a vendégek. A harmonika és a csengők hangja pedig szintén adventi hangulatot varázsolt a börtönbe. Az alkalmat ThDr. Antala Éva nyitotta meg igei köszöntéssel és az éneklőcsoport bemutatásával. A koncert végén a lelkész­nő, aki a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Börtönmissziós

felekezettel dicsérjük az Urat, az a legfontosabb, hogy Krisztus keresztjében kapaszkodva, adventben élve várjuk az ő visszajövetelét.

Advent 3. vasárnapján templomban és börtönben egyaránt rabok voltunk mind, az isteni szeretet és a zenében, énekekben Őt dicsőítés rabjai. S így jó volt rabnak lenni.

Ambrus Erika

Evangelizáció Abarán

Az Ungi Református Egyház­­megyében majd két évtizede rendszeressé vált előbb az advent idejében, majd a böjti időszakban is megszervezett evangelizáció. A két időszak nagy ünnepeink előtt a lelki, hitbeli megerősödést kívánja elősegíteni. Az ünnepek előtti felfokozott életritmust csitítani, hogy az elcsendesedő lélek Isten felé fordulva élje meg az ünnep valódi tartalmát, s fogadja be a kegyelem bizo­nyosságtételét. A 2018-as év adventjén az abarai gyülekezet adott otthont az evangelizációs estéknek, melyeken Sebők János madi

lelkipásztor szolgált, a szomszédos zempléni egyház­­megyéből is érkeztek testvérek. Legyen áldott az Úr a lehetőségért, a hit erősítéséért.

Cs.L.

Kaposkelecsény

A kaposkelecsényi református gyülekezet számára a november 25-ei vasárnapi Istentisztelet különlegesen ünnepi és egyben némileg szomorú alkalom is volt. Búcsúztak szeretett lelkipásztoruktól Nt. Fülöp Sándortól, aki aznap utolsó alkalommal lépett a szószékre, mint hivatalban lévő lelkész.

„Eljött ez a nap is, a pásztor és nyája életében, mikor el kell válnunk egymástól, búcsúznunk kell”- kezdete el köszönő beszédét a helyi gondnok úr, Tóbiás Zoltán. Nem könnyű dolog ez, a pásztor és nyája életében lezárul egy 44 évnyi időt átfogó szakasz, amely alatt hűséggel, olykor erőfeszítésekkel végezte pásztori szolgálatát gyülekezetünk javára.

A nyugalomba vonuló és 70. életévét betöltő lelkipásztor 44 évig hirdette Isten ígését, szolgáltatta ki a sákramentumokat, esketett, temetett és keresztelt. Az eltelt idő alatt az akkori konfirmandus, hittanos gyerekekből is már nagyszülők, családapák és családanyák váltak. A gondnok úr köszönő szavai, a

lelkész úr gyümölcsöző munkája, számvetése bizony sokunk szemébe könnyeket csalt. A köszöntőt Smajda Mária presbiter

asszony szavalata követte. Ünnepi Istentiszteletünkben hiányozhattak a hittanos, konfirmandus gyerekek versei, gratulációi sem. Bodnár Ilona presbiter asszony, a helyi Református Nőszövetség elnöknője köszönte meg a tiszteletes úr aláztos szolgálatát, értékes igehirdetését és lelkipásztori gondoskodását. A lelkipásztori munka nem hasonlítható semmiféle munkához, munkahelyhez, a lelkipásztor élete minden helyzetében az evangélium hirdetésére, megélésére hivatott. Pályája befejezésével hite és hitvallása nem változik, csupán napi teendői száma csökken. Folytatva köszöntését, amelyben megköszönte a nőszövetséget, amely az elsők között alakult meg a lelkész házaspár kezdeményezésére az Ungi Egyházmegegyében, majd a kaposkelecsényi református egyházban. Köszönjük Nt. Fülöp Sándorné Klára asszony aláztos munkáját, hogy sok éven át munkálkodott, elnöknője volt a helyi református nőszövetségnek.

Búcsúzóink vége felé járva, a 92 esztendősi tiszteletbeli gondnok, harangozó Timko János bácsi szavai voltak hallhatók. A köszöntők és gratulációk sorát az újonnan választott polgármester úr, Varga Tibor szavai zárták.

Az Úr asztalát és a könnyeivel küszködő lelkész házaspárt körbefogó presbitérium tagjainak a gratulációja után az ünnepi gyülekezet elénekelt a „Mennyben lakó én Istenem” kezdetű éneket.

Ezúton is kívánunk jó egészséget, örömet és boldogságot életük új szakaszában. Isten áldja meg őt mindazért, amit az ő nevében tett, fordítsa jóra mindazt, ami sikertelen volt és vigye teljességre a jót és a szépet, amit elkezdett. Az Úr békessége legyen elköszönő lelkipásztorunkkal, áldása kísérje nyugdíjas élete minden napján családjával együtt.

Békesség Istennek!

Bodnár Ilona

Keresztyén óvodát épít a királyhelmeci református gyülekezet

Az egyháztörténelem folyamán mindig voltak olyan pillanatok, amelyek hosszú időre, akár több nemzedékre nézve is meghatározták Krisztus földi egyházának, vagy egy nemzet keresztyéniségének, esetleg egy-egy gyülekezet életének az alakulását. Ilyen egyháztörténelmet befolyásoló nagy eseménynek nevezhető I. Nagy Konstantin császár-

nak a szabad vallásgyakorlatra vonatkozó rendelete 313-ban, vagy az 1054-ben bekövetkezett egyházszakadás, amikor az egyház keleti és nyugati része eltávolodott egymástól, de ilyen esemény volt az 1517-ben elindult reformáció is. A magyar nemzet vonatkozásában is több eseményt lehet említeni, ami az egyháztörténelemre rendkívüli ha-

tással volt. Megemlíthető István király azon igyekezete, hogy országa keresztyén ország legyen, vagy a reformáció térhódítása, amelynek következményeként 1567-ben, a debreceni zsinaton döntés született a helvét szellemiségű hitvallás elfogadásáról és így a magyar református egyház létrejöttéről. De mérföldkőként említhető II. József türelmi

rendelete is 1781-ben, hiszen ezt követően újra megerősödtek gyülekezeteink, s az ezután épült templomok sorában épülhetett meg a királyhelmeci

református templom is. Voltak persze olyan történelmi katalizmak is, amelyek erősen gyöngítették egyházunkat, gyülekezeteinket, s amelynek nyomait évtizedek múltán is érezzük. Ezek sorában említhetnék a trianoni döntést, amelyben az ország mellett a Kárpát-medencében lévő egyházak, a református egyházkerületek is széjjel lettek szabdalva és a kommunizmus évtizedei is felmérhetetlen károkat okoztak egyházi életünk és az ez idő alatt felnövő generációk vallásgyakorlatának vonatkozásában.

A második világháborút megelőző időben a legtöbb gyülekezetnek volt felekezeti iskolája egyházunkban. 1937-ben 255 gyülekezet tartott fenn elemi iskolát. A nagy számú iskolában jelentkező tanítóhiányt is igyekeztek megoldani azáltal, hogy Komáromban tanítóképzőt hoztak létre. A második világháború éveiben és azt követően is, olykor hatalmas áldozatokat vállalva törekedtek az egyházi iskolák megtartására, a hatalmi rendszer azonban nem tette lehetővé, sőt megakadályozta, hogy tovább működjenek a felekezeti iskolák. A királyhelmeci református gyülekezet korabeli feljegyzéseiből, akkori jegyzőkönyveiből is kitűnik, hogy ameddig lehetett, ragaszkodtak a gyülekezet elöljárói ahhoz, hogy az iskolát fenntartsák és működtessék. Ez minden erőfeszítés ellenére is csak 1945-ig sikerült, amikor nem csak a református iskola szűnt meg a városban, de az iskola épületeit is elvették, államosították. A rendszerváltást követően az elvett egyházi ingatlanoknak egy része, köztük az iskolaépületek is visszakerültek jogos tulajdonosukhoz, de a kimaradt évtizedeket nem lehetett vallásérkölcsi szempontból pótolni. A legtöbb esetben erő-

sen leromlott állapotban visszakerült iskolaépületek alkalmatlanok voltak már egyházi iskola indítására, ami erősen közrejátszott abban, hogy nagyon kevés új oktatási intézményt tudott egyházunk, illetve tudtak gyülekezeteink alapítani. A Szlovákiai Református Keresztyén Egyházban a rendszerváltás után mindössze nyolc oktatási intézmény (egy óvoda, két kisiskola, három teljes szer-

vezettségű iskola és két gimnázium) lett alapítva, ami elenyésző számnak tekinthető a korábban meglévő iskolák számához, illetve gyülekezeteinkhez képest. Nyilvánvalóan több oka van ennek, amelyek sorában akár a belső, gyülekezeti szándék és a segítő humánerőforrás hiányát, akár a politikai és anyagi támogatás hiányát is meg lehet említeni.

Két évvel ezelőtt tágas teret nyitott az Úr egyházunk előtt azáltal, hogy Magyarország kormánya anyagi támogatást nyújtott a Szlovákiai Református Keresztyén Egyháznak. A Kárpát-medencei Óvodafejlesztési Program keretében Felvidéken is több új oktatási intézmény, óvoda és bölcsőde építése kezdődhet meg a református gyülekezeteken belül, amelyekben kiemelt hangsúlyt kap a keresztyén értékekre való nevelés. Egyházunk elöljárói a program meghirdetésétől kezdve úgy tekintett Bodrogköz központjára, Királyhelmece, mint az új óvodák egyik lehetséges helyszínére. Ennél örvedetesebb az, hogy látva a szükségletet és az Isten által adott lehetőséget, valamint felismerve az új szolgálat lehetőségét a felnövekvő nemzedék irányába, az egyházközség elöljárói, presbiterei pozitívan fogadták egy új keresztyén óvoda alapításának lehetőségét és egyhangúan ez ügy mellé álltak. Az elmúlt év elején az egyházközségi közgyűlésen jelenlévők is örvedetesnek tartották, hogy sok évtized után újra lehet egyházi oktatási intézmény a

városban. E döntés óta mintegy másfél év telt el, amelynek hónapjaiban több egyeztetés is történt Királyhelmece város vezetőivel, illetve a programot koordináló egyházi bizottsággal. Komoly gondot jelentett egy megfelelő nagyságú telek felkutatása, amely azt eredményezte, hogy a templom kertjében épülhet meg Isten segítségével az új egyházi oktatási intézmény. A tervek szerint két óvodai és egy bölcsődei osztály kap majd helyet az új épületben, és emellett a működéshez szükséges infrastrukturális háttér – közösségi tér, konyha, étkező, játszótér – is kialakításra kerül. A város új magyar tannyelvű óvodájában hangsúlyos lesz a keresztyén értékek mentén való nevelés, ami elsősorban a gyerekekre van hatással, de reménység szerint a gyermeket körülvevő családra és ilyen módon a szűkebben vett társadalmi közegre is kihat majd. A cél valójában ez, vagyis a keresztyén szellemiségben történő nevelés során annak a lelki többletnek a felkínálása, amit a világi intézmények alapvetően nem tudnak nyújtani (nem is feladatuk), s amely többletet a nem keresztyén szakemberek is el kell ismerjenek.

Nyilvánvalóan nagy feladat áll a gyülekezet előtt, amely a történelem nagy fordulópontjaihoz hasonlóan sok tekintetben meghatározhatják egyházközségünk jövőjét és a formálódó intézmény kapcsán a ránk bízottak jövőjét is. Egy új szolgálati lehetőségnek az elején

vagyunk, amely sok váratlan helyzetet is magában hordoz, de sok áldás lehetősége is benne rejlik. Ez áldások azonban nem csak a gyülekezetünké, s nem is csupán a reformátusoké – még ha a feladatot elsősorban nekünk kell is vállalni –, hanem mindazoké, akik imádságos szívvel, támogatói szándékkal tudnak a királyhelmeci keresztyén óvoda és bölcsőde ügye mellé állni.

„Az Istenhez az én szómat..”

2018. december 16-a, advent harmadik vasárnapja áldott alkalom volt a Zempléni Egyházmegye Alsóimihályi Református Egyházközségének életében. Többszöri egyeztetés után sikerült vendégül látnunk a sátoraljaújhelyi Lavotta János Művészeti Alapiskola két tanárát és néhány növendékét, akik adventi koncerttel örvendeztették meg mindazokat, akik elfogadták meghívásunkat. Alsóimihályi fiái, Biste és Legenye mellett érdeklődők érkeztek az immár teljesen szlovák nyelvű szomszédos gyülekezetekből, úgymint Kázmérből és Csörgőről, bár volt olyan lelkes hallgató is, akit istentisztelet előtt az utcáról hívtunk be, hogy vegyen részt ezen az áldott közösségi alkalmon.

Az istentisztelet szolgálatát a helyi lelkész, Györky Szilvia végezte, immár hagyományosan két nyelven, magyarul és szlovákul, a nyelvhatáron élő gyülekezetekben megszokott módon. A koncert Dr. Petricska Miklósné és Tobozné Tálás Katalin zenetanár vezetésével valósult meg. Dr. Petricska

Miklósné ünnepi beszédében köszönetet mondott azért, hogy az istentiszteletet éppen a 77. zsoltárral kezdtük meg, amelyet ő maga gyakran imádságként szokott énekelni, amikor Kárpátalján él, nehéz sorsú családtagjaiért könyörög az Úrhoz estéinként. A gyermekek által előadott koncert hangulata

is egyfajta imádságos, hálaadó és kérő lelkületet árasztott a hallgatóság felé, megerősítve az adventi ünnepi készülődés fontosságát a jelenlevőkben.

A koncert végeztével, a lelkipásztor átadta a vezetőknek a gyülekezet ajándékát, az „Itt van Isten köztünk...” c. könyvet, amely egyházmegyénk református templomait mutatja be. Az alkalom szeretetvendégséggel került befejezésre, amely

során gyülekezeti tagjaink vendégeinkkel ismerkedhettek, ezzel is építve határon átívelő kapcsolatainkat református, hitvalló testvéreinkkel.

Mindezt legyen Istené a dicsőség!

Györky Szilvia

Szanyi Géza (Nekrológ)

Szanyi Géza Isten hatalmas keze alatt látta meg a napvilágot 1925. december 20-án Lucskán Szanyi József és Tóth Mária elsőszülött gyermekeként. A keresztség sákramentumában 1925 karácsonyán a családi fészek melegében részesült, hiszen akkor még nem állt a lucskai református templom az eget és a földet összekötő csatorna. Annak ellenére, hogy szerető édesanyja egy törekeny és beteges asszony volt, valamint becsületes édesapja a nagy gazdasági válság miatt Kanadába kényszerült a munka után, a népes szülői házban a család együtt imádkozott, és itt ivódott bele, hogy a gondviselő Isten hatalmas keze alatt minden áldás az övé lehet. Tudta, hogy a kemény és a hatalmas isteni kéz alatt az Istenbe vetett hit, a becsületesség, a munkaszeretet és az áldozatkészség megélése az emberek tiszteletében rejlik.

19 éves volt, amikor 1944 decemberében a magyar tábori csendőrök elhajtották a faluból az összes férfit. Az útjuk gyalogmenetben, a tél kellős közepén, végig Szlovákián át nyugat felé Morvaországba vezetett, ahol tankelhárító katonai kiképzést kaptak. Innen a Dunántúlra vezényelték őket, ahol a Vörös Hadsereg katonái foglyul ejtették, és Románián keresztül vagonokban szállították tovább őket, és több hetes utazás után meg-

érkeztek az Ural hegységen túli Kaszno Uralszk városába. Itt a fűtetlen lágerekben a dermesztő szibériai hidegben, több mint 2,5 éven keresztül a jó Isten hatalmas keze alatt élt, sőt hitben élt. Először rövid ideig még bányafa kitermelésénél dolgozott, ahol a nagy éhség ellen úgy védekezett, hogy kozákgombát szedett, és nyersen ette meg, ugyanis a napi kétszer kapott 60 dkg kenyérfejadag nem volt elegendő testi fejlődéséhez. Később a vasércbányában dolgozott 1,5 km-re a lágertől, ahol a tárnákból állandóan csöpögött a víz, így a napi 10-12 órai munkavégzés után teljesen vizesen jöttek fel a bányákból. Amikor pedig a kényszerlakhelyül szolgáló lágerek lakói panaszkodtak a vezetőségnek, hogy hideg van, akkor Sztálin azt üzenté, a verében toll van, a farkasnak meg bundája, a hadifogolynak ott van a pufajka, így hidegről szó sem lehet. Két és fél év alatt Isten hatalmas keze alatt igen megalázottan élve, de haza érkezett. A tornai állomásra két falubeli, Kovács János és Nagy Lajos szekerei segítették szülőháza elé.

Hazaérkezése után megnősült, 1955. április 30-án Szádmáson Isten színe előtt házasságot kötött Kovács Saroltával, akivel 51 évig tartó kegyelemteljes házasságban élt. Ezt a házasságot Isten három gyermekkel áldotta meg. 1956. február 3-án

megszületett elsőszülött lányuk Edit Irén, aki élete harmadik napján részesült a keresztség sákramentumában nt. Újpál Árpád szolgálata nyomán, de három hónapos korában magához szólította a Mindenható Isten az ő országába. Ezután Isten a családot Gitus leányukkal ajándékozta meg, aki 1957. június 22-én született, akinek sírja mellett e hűséges házaspár 2004. augusztus 22-én meg kellett, hogy álljon. A legfiatalabb gyermekük, Szanyi István 1962. július 12-án született, 1962. július 29-én részesült a keresztség sákramentumában nt. Gaál István szolgálata nyomán, de 1987.március 21-én Isten másképp rendelkezett ez élet felett, és országába hívta. Végül felesége sírja mellett állt meg, akit 2006.november 2-án hittel és reménységgel kísért utolsó útjára. Gyermekei és felesége halála után is képes volt felállni és Jóbbal vallani: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az ÚR neve!” (Jób 1, 21)

Sziklaszilárd istenhitét mindenütt megélte. Munkáját mindig lelkiismeretesen és becsülettel végezte. Aktív munkaviszonyának legnagyobb részét a rozsnyói cseh-szlovák autóbusz-társaságnál dolgozta le, mint sofőr. Már kora hajnalban ment a tejes autóval a szövetkezeti istállókhöz, és szállította a frissen kifejt tejet a rozsnyói tejfeldolgozó üzembe.

A rozsnyói egyházban először hűséges egyháztag, majd nt. Gaál István lelkészsége idején, 1964-től a presbitérium tagja, a legidősebb presbitert, Dr. Rákossy Leventét váltja tisztségében, majd 1974-től két cikluson keresztül gondnoka a rozsnyói gyülekezetnek. Először, mint Kovács Imre gondnoktársa, majd önálló gondnokként feleségével együtt takarítják a templomot, a gyülekezeti nehézségek, megosztások idején pénztári feladatokat is ellátja és maga harangozik, amikor nincs ki elvállalni az egyházi szolgálatát. Nem fél a szolgálattól. A lelkészek mellett állva, Istenre figyelve, kitart. Nt. Erdélyi Géza lelképásztor idejétől, egészen 1974-től, nt. Ibos Dezső teljes lelkészi szolgálata ideje alatt a gyülekezet kulcsembere, és 1996-ban ő fogadja Molnár Árpád akkor még segédlelkészt is. 1997-ben átadja a hűségesen vezetett pénztárt Drága László, megválasztott pénztárosnak és 1997. április 8-án az egyházlátogatás alkalmával utoljára

ül a presbitérium körében, ahol szolgálata gyümölcseként, nt. Gábor Lajos esperes javaslatára, megköszönve a 24 év áldott, türelmes, alázatos, szelíd, de gondokkal teli szolgálatát tiszteletbeli gondnokká választják, mert méltó a munkás a maga bérére.

Amikor 2007-ben beköltözött az Idősek Otthonába, és eladta saját keze által épített rozsnyói házát a Jólétségi utcán, akkor sem magával törődött, hiszen nem feledkezett meg egyházáról, és az éppen akkor induló orgonajavítást 1700 €-val támogatta. Még az Idősek Otthonában is ő nyitotta, és ő zárta a kápolnát, mert a zsolttárossal vallotta: „*Jobb egy nap a te udvaraidban, mint más hol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni.*” (Zsolt 84,11) Az ő ajkáról tisztán és őszintén hangzott minden istentisztelet végén: „Igen szépen köszönjük a szolgálatot tiszteletes úr!” Amikor az utolsó látogatás alkalmával együtt mondta az Úri imádságot a lelkésszel, akkor addig nem kezdett hozzá, míg össze nem kulcsolta nehezen mozgó kezét.

Betegsége idején pedig soha nem ágált törekény állapota ellen, neki nem fájt semmije, csendesen tűrte fájdalmait, és akit betegágya mellett a magas érlelmeszesedés miatt nem ismert meg, attól csak annyit kérdezett: „Református vagy?” Egy élet, amit Isten

hordozott. 93 éven keresztül volt kitartása, mert Isten megtartotta. Ő nem volt árva, mert szerette őt az Úr. Isten hatalmas keze alatt minden gondot rávetett. Végül a gondok és terhek viselőjeként letett mindent és 2019.január 18-án visszaadta lelkét Teremtőjének. Az ő terhei mindig Jézusnál voltak.

Gyászolják őt keresztgyermekai, Tóth István és Molnár Katalin családjaikkal, kománéja Tóth Irma, sógorai családjaikkal, unokatestvérei családjaikkal, a megárvult, Isten türelmében élő Rózsnyói, Lucskai és Barkai Református Egyházközségek tagjai presbitériumaikkal és lelkészeikkel egyetemben, a rozsnyói Idősek Otthonának lakói és annak vezetői, a Jólétségi utcán élő jó szomszédjai és ismerősei, és mindnyájan, akik szerettük és elkísértük utolsó útjára. A gyászistentiszteletre 2019.január 21-én került sor a rozsnyói ravatalozóból, amelyen Isten drága szent igéjét jelen sorok írója tolmácsolta IPT 5,6-7 alapján.

Buza Zsolt

Szanyi Géza fiatal presbiterként, közvetlen a kalapos bácsi felett. A felvétel keresztfia, Tóth István tulajdona.

Nyitott nap a Selye János Egyetemen

Szeretettel meghívunk minden érdeklődőt a komáromi Selye János Egyetem nyílt napjára, melyre 2019. február 14-én, 9,00-tól kerül sor.

A rendezvény keretében látogatóink részletes és pontos tájékoztatást kapnak az Egyetemen és a Református Teológiai Karon folyó tanulmányi programokról, szakokról, valamint külön információkat kapnak a felvételi eljárással kapcsolatos tudnivalókról. A komáromi egyetemi tanulmányok iránt érdeklődőknek a Dékáni Hivatal és a Tanul-

mányi Osztály munkatársai, illetve az egyes tanszékek vezetői, oktatói mutatják be a kar működését és oktatási kínálatát, valamint válaszolnak minden kérdésre.

Minden érdeklődőt szeretettel vár a Selye János Egyetem és a Selye János Egyetem Református Teológiai Kara. Komáromban, 2019. január 18.

Mgr. Lévai Attila, PhD.
a SJE RTK dékánja

Kedves Olvasóink!

Megrendítő, mégis hitvalló levél érkezett szerkesztőségünkbe Albert Heldoorn testvérünkötől. Megkért, hogy magyar fordításban jelentessük meg lapunkban. Ennek eleget téve kérem olvasóinkat, hogy imádságainkban az Úr gyógyító kegyelméért könyörögjünk mennyei Atyánkhoz.

NINCS ÚJÉVI JÓKÍVÁNSÁG

Ebben az évben senkitől nem kaptam újévi jókívánságot, ehelyett sokaktól kaptam bátorítást. Telefonomban visszakerestem az elmúlt éveket, s láttam, hogy az előző években sok jókívánság érkezett, de ebben az évben egy sem. Egyetlen egy sem ez Új Évben. Aki ismer, tudja miért: Az orvosom azt mondta, nem sokáig élek e földön. Nem tudnak rajtam segíteni. Ilyen esetben nehéz valakinek jókívánságot küldeni. Hasonlóan nehéz nekem is válaszolni azoknak, akik azt kérdik: Minden rendben van veled? Minden napot ebben a helyzetben élek meg. Az életemnek teljesen más nézőpontja lett. Meddig terjednek napjaim? A jövőre nézve mindent jól cselekedtem? Milyen lesz a jövő hét? Hálás vagyok minden napért, melyet életem Urától kapok. Tízezer okom van a hálára. Az is nagy csoda, hogy

értem szenvedett. Emberek milliói között lát engem. Az Ő ereje által 42 éven keresztül az Ő országának munkatársaként szolgálhattam Magyarországon és Felvidéken, mint a holland Hulp Oost Europa munkatársa. Ebben a nehéz helyzetben minden nap érzem, hogy Isten szól hozzám. A Zsoltárok könyve 36. részében ez van megírva: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” Zsolt. 36,10

A mi Urunk a világosság. Isten az ő Fiát világossággá teszi számodra és számomra. Miért? Számomra érthetetlen. De Igéjében azt olvasom: “Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” János ev. 3,16

Én nem kaptam semmilyen jókívánságot, de ez úton küldöm mindenkinek: Kérem Istent, a mi Atyánkat, és Jézus Krisztust a mi Urunkat, hogy az Ő kegyelmével és békességével ajándékozzon meg titeket.

Szívélyes üdvözzel **Albert Heldoorn**

Mezey Katalin

OMEGA ÉS ALFA

(Oláh Jánosnak)

*Harsonaszót hallottam, a hang felé fordultam,
hét gyertyatartó között Uram megpillantottam,
s erőltlenül, mint a holt, a lába elé rogytam.
Kezével megérintett és megszólított: „Ne félj!
En vagyok. Az első, aki meghalt, mégis él.
Örökké élek, nincs már hatalma a halálnak.
Nálam van a kulcsa halálnak, alvilágnak.
Írd le, hogy hét csillagot tartok a jobb kezemben,
hét arany gyertyatartó a hét egyház körültem.
Írd le, amit hallottál, írj le mindent a könyvedben!”
Es kapu nyílt az égen, és kapu nyílt fölöttem,
láttam a közelt, távolt, egyszerre történt minden.
Múlt, jelen, jövő együtt, mintha egyes-egyedlen
tekintet sugarában nyúlna, virulna, hullna,
minden élő és holt mintha egyszerre volna
gyermek és aggastyán, virágzó ág, kidőlt fa,
egyszerre volna fényes palota és a romja.
Láttam, szárnyát kibontva szállt fel a gonosz lélek,
hatalmas árny terített az égboltra sötétet,
és vérré vált a tenger, Nap, Hold, csillag lehullott,*

*és én leírtam mindent, amit az angyal mondott.
Semmit el sem is vettem, semmit hozzá nem adtam,
írtam hiteles szókkal, amit láttam, hallottam.*

*Aki tisztátalan lett, maradjon is meg annak,
aki igazságtalan, maradjon meg hazugnak,
de aki jó úton jár, az arról le ne térjen,
és aki szent, legyen szent, ezután is szentül éljen.
En, János, mindezeket hogy láttam és hallottam,
az angyal lába elé borultam, s imádkoztam,
de ő így szólt: „Nem engem illet meg az imádság.”*

*Istené a dicsőség, egyedül őt imádják
mind a teremtetett lelkek. En vagyok, aki eljő,
ítéletet én mondok, mert én vagyok az első,
s vagyok az utolsó. Az égbolt fekete
leplet átütő fény, vagyok hajnalcsillag,
aki meglát, tudja, hogy hamarosan virrad.”*

*Amit élő nem sejtett, sok ezer jelet láttam,
képrázó, ámult szemmel az elragadtatásban.
Evszázak sora múlik, magyarázzák a bölcsék.
Aki nem magyarázza, de hiszi, az a bölcsőbb.
Láttam, hallottam, hittem, megérttem türelemmel.
Urunk Jézus kegyelme legyen már minden szenttel!
Mert hamarosan eljő. Ó, Uram Jézus, jöjj el!*

Az Úrnak legyen hála!

Amikor kislányunknak még születése előtt az Eszter nevet adtuk, amely csillagot jelent, nem is sejtettük, hogy ez a kicsi élet nevének jelentését, mintegy küldetesként fogja majd betölteni, hogy már kisbabaként Isten fényét fogja sugározni a családban és a bennünket körülölelő szélesebb közösségben. Mielőtt azonban ez a fény felragyoghatott volna, előbb súlyos próbáknak kellett bekövetkezniük...

János evangéliumában azt olvashatjuk, hogy „A világosság a sötétségben fénylik.“, és ez az Ige megtapasztalt valósággá lett a mi életünkben. Ahogyan a csillagok is a sötét égbolton válnak láthatókká, úgy a mi családunkban is előbb be kell sötétednie ahhoz, hogy Isten fénye csodákkal telve felragyoghasson. Egész lelket betöltő szomorúságot, szívet tépő aggodalmakat, gyermekünk elvesztésének félelmét kellett megélnünk ahhoz, hogy a lehető legteljesebben élhessük át Isten bennünket hordozó kegyelmét. Visszatekintve azonban a mögöttünk lévő próbákra, elmondhatjuk, hogy életünk legnehezebb és legszomorúbb időszaka egyben a legáldottabb is volt, és hogy soha azelőtt nem ragyogott olyan erősen Isten áldó, gondviselő jelenléte a mi életünkben, mint éppen Eszterkénk kálváriája alatt.

Nemrég bibliaversenyre készülődve, az egyik értelmes nagylány megkérdezte: Megéri-e az ember azt, ha Isten megáldja? Az elmúlt események fényében szeretném megerősíteni az akkor adott választomat: Igen, megéri! És hadd tegyek bizonyosságot arról, hogy Isten áldását az ember úgy tapasztalja meg, mint valami csodálatos hordoztatást. Mint amikor az ember életének körülményei minden emberi beavatkozás és befolyás nélkül vagy azok ellenére egyszerűen a legkedvezőbbben alakulnak, sőt sokkal jobban, mint azt remélné. A hitetlen erre azt mondaná, hogy véletlenek sorozata történik. A hívő azonban meglátja, hogy Isten gondviselő keze egyengeti az útjait, és békével, biztonsággal a szívében tekinthet előre, mint amikor gyermekek csónakáznak, és édesapjuk kezében van az evező, mert tudja, hogy mennyei édes Atyja biztos révbe vezet.

Ebben a hordoztatásban megtapasztaltunk még egy csodálatos dolgot: a Ti felkarolásotokat is. Lelkészként a mi hivatásunk ott állni örömben, bánatban, gyászban az emberek mellett és segíteni a rászorulókon, most pedig megélhettük, hogy

milyen az, amikor szükségben és próbákban bennünket támogatnak jólelkű emberek. Nincs is megfelelő kifejezés, amellyel méltatni tudnánk azt a nagy összefogást, amely a kislányunkért létrejött: páratlan, példaértékű, egyedülálló, minden várakozásunkat fölülmúló! És arra sincs szó, amellyel ki tudnánk fejezni a hálánkat a rengeteg biztatásért, megerősítő üzenetért, a hatalmas erejű imádságokért és azért, hogy a lelkiek mellett anyagiakban is nagy áldozatokkal és ráfordításokkal megsegítették bennünket.

Úgy gondolom, nem véletlen az sem, hogy Eszterkének éppen a szívével van a baj. Hiszen a szív a szeretet jelképe, és Eszterke esete rengeteg embernek megnyitván a szívét összekapcsolt bennünket a szeretet által. Sok-sok egymástól különböző ember, olyanok is, akik egymást nem is ismerik, közel került egymáshoz és egyé tudott válni a szeretetben. Ez pedig éppen az önkormányzati választások idején történt, amelyek olyan sok, különböző érdekcsoportra osztották fel közösségeinket. Eszterke által Isten megmutatta, hogy a szeretet az, amely igazán össze tud kötni bennünket, hogy általa tud összefogás létrejönni egy faluban, az egyházban, a felvidéki magyarságban, de azon túl, a magyarság egészében és még azon is túl minden jó szándékú ember között, aki meg tudja nyitni a szívét ez előtt a szeretet előtt. Isten maga a szeretet, és amikor egyek lettünk ebben a szeretetben, Istenben lettünk egyek, és betöltöttük azt, amiért Jézus a főpapi imájában könyörgött: „hogyan egyek legyenek!“ Amikor pedig ez megtörtént, én úgy érzem, megvalósult valami a mennyországból körülöttünk.

Egy gyermekkönyvben olvastam egyszer egy megkapó magyarázatot arról, hogy a csillagok nem mások, mint a földünket körülvevő mennyország fény sugarai, amelyek a mi földünk búrójának repedésein át a világunkba hatolnak. Úgy gondolom, Eszterke is a maga csillagváltásával a mennyország egy ilyen sugarát hozta el mihozzánk, és őszintén remélem, hogy ez a fény minden bennünket megsegítő szívet be fog tölteni mennyei örömmel, szeretettel, békével és megerősödött hittel. És kívánjuk, hogy mindaz, amit kaptunk, jó vetésként Isten földében a sokszorosát hozza meg az adományozóknak!

Erdélyi Anita

Értesítés 2%

A Lónyay Gábor Társulás értesíti azokat a gyülekezeteket, ahonnan az adó 2%-át igazoló iratokat még nem küldték el címünkre 2019. 02. 10-ig küldjék el, hogy elküldhessük a számukra érkezett összeget.

Felhívjuk a gyülekezetek figyelmét, hogy akik adójuk 2%-val gyülekezetüket kívánják támogatni, Társulásunk segítségével ebben az évben is megtehetik. További tájékoztatást a csomalaszlo@centrum.sk mail címen vagy a 0908 035 094 telefonszámon adunk.

Csoma László, igazgató

Református Újság előző kiadásai

Szerkesztőségünk értesíti a Lelkeszi Hivatalokat, s azokat, akik lapunk példányszámait gyűjtik, hogy az elmúlt 25 évben megjelent számainkat szívesen megküldjük ingyenesen irattáraik számára.

Csoma László

Versenyben az idővel

A másoknak ajándékozott öröm sokszorosan sugárzik vissza rám, mondja Horváth Piroska nyugalmazott pedagógus, festő, aki fontosnak tartja az aktív, alkotó öregkort.

Hermán M. János generációja pedagógusként ismert téged, de mostanság festőként, blog-íróként tartanak számon sokan. Mióta festel és írsz?

Igen, előző életemben tanárnő voltam Besztercén, biológiát, kémiát és pszichológiát tanítottam. János is régi kedves tanítványom volt, azóta szoros kapcsolatban állok vele és családjával. Az íráskényszer talán mindig benne bizsergett ujjaimban. Régen, tanári tevékenységem alatt a sajtót „boldogítottam” pedagógiai meg kulturális tevékenységünkről szóló beszámolókkal, utána meg útiélményeimről jegyzeteket küldtem innen, Ausztriából éveken át a kolozsvári Szabadságnak, meg hangosbeszámolókat a kolozsvári rádióknak. A nyáron éppen emlegette valaki odahaza Erdélyben, hogy rendszeresen olvasta anyagaimat és milyen kár, hogy abbahagytam. Mondhatom, jól esett, hogy annyi év után még emlékszik rá.

Két évtizeddel ezelőtt, amint belemérltem az internet világába, a hangoskönyvekre tértem át, de napvilágot látott néhány nyomtatott kötet is. Pillanatnyilag egy önéletrajzi munkán dolgozom, de azt már nem tudom, hogy befejezem-e, hiszen nagyon ég a gyertyám. Örülnék, ha nyomtatott könyvként is kézbe vehetném. Lássuk, mennyi időt kapok még a Fennvalótól.

A festés jóformán új dolog, régen nem gondoltam rá, soha nem fordult meg fejemben, hogy ecsethez nyúljak. Egyszer aztán mégis megtörtént, 13 évvel ezelőtt, és azóta nem esik ki kezemből. Illetve attól függ, hogy éppen hol vagyok, tudok-e ott „maszatozni”, vagy szó sem lehet róla. Mert a festés, bevallom, nem „szobatiszta” tevékenység. Veszélybe kerül a környezet, ahol hozzáfogok alkotni.

Számos kiállításod, bemutatkozásod volt, többek között egyházi színtéren is. Emlékeztetek ezek az alkalmak, hatalmas lelkeddel öleled magadhoz hallgatóságodat. Mit nyújtának neked ezek a visszajelzések, találkozások?

Veled is éppen egy ilyen alkalommal ismerkedtünk meg Hadadon, egy Hermán M. János által szervezett nemzetközi konferencia műsorába iktatott

kiállításon. Az volt a legelső bemutatkozásom. Ezelőtt 11 évvel, 2007-ben volt. Jelenleg 200 kiállítás körül tartok, és a szám egyre nő. Ebből 31 volt egyéni tárlat. A személyes kapcsolatok a nézőkkel felejtethetetlenek. Mondom ezt azért, mert a tárlataim közül nem volt két egyforma. Mindenik sajátos varázssal rendelkezett. A többi kiállítást a posta és internet segítségével bonyolítottam le. Azaz vagy postán, borítékokban, vagy emailben küldöm az anyagot nemzetközi kiállításokra, mondhatni a világ minden részébe. Európán kívül Amerika több államába, meg Braziliába, Argentínába, Puerto Rico, Kanadába, Oroszországba, Indonéziába, Tajvanba küldtem képeket. A legtöbb mail art kiállítást viszont Európa mondhatja magáénak. Ezt a modern képzőművészeti mozgalmat Mail Artnak, postaművészetnek nevezik. Most főleg ennek „hódolok”. Nem kerül sokba, nem kell a képeket bekeretezni, nem kell elszállítani és nem kell személyesen a helyszínre utaznom.

Több éve internetes naplót, blogot vezetsz az egyik ismert erdélyi portálon. Egy állandó olvasói tábor csatlakozott hozzád az évek során. Mi a célja egy ilyen virtuális közösségépítésnek?

Nagyon színes és tehetséges nemzetközi gárda alakult ki körülöttem, az Erdély.ma oldalon. A közös munka mindnyájunk számára örömet jelentett. Olyanok voltunk, mint egy örök mozgásban, alkotásban működő hatalmas család. Mostanra azonban már lehanyaglott a csillaga, elmaradoztak az embereim, belefáradtunk, vagy inkább másra terelődött a figyelmünk.

Kétlaki életet élsz, Ausztria és a Beszterce megyei Décsé között. Hol vagy otthon?

Háromlaki életet élek, mert sokat vagyok a lányoméknál, Németországban is. Mindenütt más-más tevékenységet végzek, más-más élményekben van részem. A jó az, hogy változik a helyszín, sehol nem unom meg a tartózkodást. Décsében, a nyár folyamán a kertben festetem, a friss levegőn, élvezve a szülői ház hangulatát, hallgatva a madarak dalát. Otthon mindig feltöltődök energiával, szeretettel. A húgommal sokat nosztalgizunk. Ausztriai otthonomat is nagyon szeretem, ez az én egyszemélyes alkotótáborom, ahol csend van, nyugalom, kitűnő alkalom a festéshez, íráshoz, pihenéshez. Egy tömbház negyedik szintjén van a lakásom, lift nincs, de ezt szeren-

csés helyzetnek tekintem, a lépcsőházat fitness teremnek könyvelem el.

Eszedbe jutnak időnként a rendszerváltás előtti nehéz idők, amikor magyartanár férjeddal féltő gonddal Beszterce magyar életét ápoltátok?

De még mennyire! Számomra ez nem egy lezárt életszakasz, inkább úgy érzem, mintha tegnap történt volna minden. Gyönyörű, felejtethetetlen emlékek keverednek a lelkemben szomorúakkal, félelmetesekkel. Változatos, tartalmas, értékes, fájdalmas életem volt. De ez a kérdés megint olyan hosszú választ igényelne, hogy bele se fogok, majd benne lesz a könyvemben, ha egyáltalán erőm lesz mindent boncolgatni. Sokszor hozzáfogtam már, aztán leálltam, mert éreztem, hogy túlságosan megvisel. Őriznem kell lelki egyensúlyomat, egészségemet, egyedül élek, nem számíthatok állandó segítségre. Az önvédekezés énem fontos és tudatos fegyvere. Például olyan emberekkel sem szívesen érintkezem, akik lehangolnak, vagyis akiktől érzem, hogy elvonják energiámat. Ezért inkább olyan barátságokat részesítek előnyben, melyek feltöltötenek életerővel.

A sokadik ikszen túl, mi az, ami inspirál, ami elérendő célt jelent a mindennapokban?

Mindenképpen a festés és a mail art. Pillanatnyilag az. Érzem, hogy nagyon sok minden van még bennem, ami szeretne felszínre törni. Ehhez csendre, nyugalomra van szükségem. Nincs is ezzel semmi problémám, csak lelassult az életem ritmusa. Napközben is szívesen lepihenek, de megvallom büntudattal teszem, mert tudom, érzem, hogy nincs eléendő időm mindent elvégezni, amit szeretnék.

Mi az, amiért hálás vagy most az életedben?

Hogy egészséges vagyok, nem gyötörnek fájdalmak, a néha fellépő kisebb szédüléseket korral járó jelenségeknek tekintem. Nem szorulok gondozásra, önellátó vagyok. Gyermekeim családjukkal együtt jól vannak, sok odafigyelést, szeretetet, se-

gítséget kapok tőlük, mikor szükségem van rá. Nem unatkozom. Soha. Nincs rá időm. Nem passzív, befogadó, tévénező életet élek, hanem aktív tevékenységet

végzek, ami szellemileg frissen tart. Alkotóképes vagyok, örömet tudok szerezni munkámmal nemcsak magamnak, de másoknak is. Ez az öröm hatványozottan

sugárzik vissza rám. És boldoggá tesz. Csupán egyetlen dologra panaszkodhatom: túlságosan rohan az idő...

Fábián Tibor

Advent a Szlovákiai Református Keresztyén Nők Egyesülete szolgálatában

A SZRKNE életében mindig áldott időszak Advent ideje. Ekkor kerülnek megrendezésre azok az imanapi alkalmak, amelyek 2005 óta minden december első vasárnapján megvalósulnak a kárpát-medencei református nőszövetségek szervezésében.

A Kárpát-medencei Imanap gondolata a deregnyői Református Tanulmányi Központban tartott nőszövetségi vezetők konferenciáján vetődött fel, amelynek célja, megerősíteni az összetartást a kárpát-medencei magyar reformátusok között, az akkori csúfos népszavazás NEM-jét ellensúlyozandó. Az eredeti javaslat tíz évre szólt, ám a tíz év elteltével, a református nőszövetségek vezetői úgy döntöttek, hogy ezeket az alkalmakat áldott találkozásként élék meg sok gyülekezeti közösségben, ezért az akkori félénk kezdeményezés immár közösségformáló erővé nőtte ki magát.

A 2018. évi Imanapot az Erdélyi Református Nőszövetség készítette elő. A Zempléni Egyházmegyében december 2-án Nagykövesden tartottuk meg az imanapi konferenciát, amelyet Blanár Gabriella, kispécsi lelkipásztor igehirdetése nyitott meg, majd a helyi lelkipásztor, Bőszörményi Tamás köszöntötte a jelenlevőket. A SZRKNE országos elnöknője felkérte Hranyó Mihályné Klárát,

December 8-án az Ungi Egyházmegyében került sor az Imanapi Konferenciára, a Vajáni Református Egyházközség vendégszeretettel élvezve. Az áldott alkalmat Buza Aranka, rozsnói lelkipásztor szolgálata nyitotta meg, majd Kraus Sarolta egyházmegyei elnök köszöntő beszédét követően Jakub Valika a vajáni nőegyesület elnöknője, Czinke István polgármester és a nőegyesület országos elnöknője üdvözölte a jelenlevőket. Ezután a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület Elnöke köszöntötte a konferencia résztvevőit. Buza Zsolt rozsnói lelkipásztor tartott előadást arról, milyen eszközei vannak a református keresztyén embernek hite megtartására a mai világban.

Tartalmas előadása után Barkó Zsuzsa református énekeket tanított és elevenített fel a jelenlevők részvételével. Az Erdélyi Református Nőszövetség szolgálatát Györky Szilvia mutatta be előadásában, majd a jelenlevők kirakodóvásárt rendeztek háztáji termékekből, a szeretetvendégséggel egyidőben.

a Nőegyesület volt titkárát, hogy néhány mondatban számoljon be korábbi szolgálatáról, valamint Kondás Aranka egyházmegyei elnöknőt, hogy mondja el köszöntő beszédét. Ezt követően Blanár Gabriella tartott előadást a kispécsi nőegyesület szolgálatáról és munkájáról, majd Györky Szilvia bemutatta az imanapi konferencia anyagát, ill. az Erdélyi Református Nőszövetség és Egyház szolgálati sajátosságait és mindazokat a részleteket, melyek számunkra is építő jelleggel szolgálhatnak. Az előadásokat a nagykövesdi vegyeskar énekszolgálata követte. Igényes műsorok az advent és karácsony hangulatát idézte, Gulyás Hajnalka vezetésével.

Találkozóinkon többször felvetődött az a javaslat, hogy az újhelyi gyermekotthon és a perbenyiki Jó Pásztor Háza számára cipősdoboz-akciót hirdessünk meg. Mindazok, akik szeretnek volna részt venni az ajándékozásban, cipősdobozokba csomagolva készítettek ajándékot a rászoruló gyermekek számára, így majd 70 csomagot sikerült összegyűjtenünk, amelyekből 55 darab az újhelyi gyermekotthonba, a fennmaradó csomagok pedig Perbenyikbe kerültek Kraus Sarolta és az országos elnök segítségével, december 19-én és 23-án.

Mindezen alkalmaink arról tanúsítottak, hogy nagy szükség van az ajándékozás szolgálatára, ugyanakkor nem kevésbé fontos a lelki és hitbeli épülés, amely imanapi konferenciáink elsődleges célja. A vendéglátó gyülekezeteknek és lelkipásztorainknak, valamint az előadóinknak és a szervezőknek ezúton mondunk köszönetet áldozatos, tartalmas szolgálataikért. Mindezt legyen Istené a dicsőség.

Gy. Sz.

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Miért választotta Dávid király Jeruzsálemet fővárosnak?

Mintegy 3000 évvel ezelőtt foglalta el, és tette meg fővárosnak Dávid király Jeruzsálemet. Miért nem választott más várost? Hebron, Beit El, Sikkem fontos városok voltak Kánaán földjén. Dávid döntése politikai, gazdasági és stratégiai okokkal magyarázható. Ezt a Biblia szövegének „sorai közt” olvashatjuk.

Jeruzsálem elsősorban Izsák Mórija hegyén történő feláldozása révén vált közismertté. (1.Mózes 22) A Biblia szövege azonban Mórija földjéről szól és nem Mórija hegyéről. Mórija hegye és a zsidó templom közötti kapcsolat később, a 2 Krónika 3,1-ben jelenik meg. „Azután elkezdte építeni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben, a Móríjjá-hegyen, ahol az Úr megjelent apjának Dávidnak, azon a helyen, amelyet Dávid kijelölt a jebúsi Ornán sérűjén.”

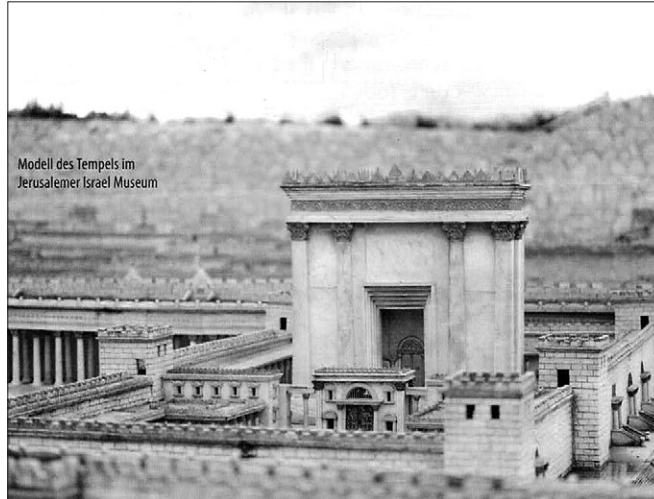
Dávid király bölcsességgel választotta ki Jeruzsálemet. Minden más város választása esetén ellenségeskedés tört volna ki Izrael törzsei között, mert minden törzs szívesen vette volna, ha az ő területén lett volna a főváros. Ebben az esetben az illető törzset előjogok illették volna meg, amit Dávid elutasított. Hebron Júda területén volt, Beit-El, Siló és Sikkem Efraim területén. A király valószínűleg tudatában volt annak, hogy a bírák idejében milyen viták és ellenségeskedések voltak a törzsek között. Gedeon (Bírák 6), Jefe (11-12), vagy a Gibeá városában történetekre (19-21) gondolhatunk. Jeruzsálem, a jebúsi város nem volt rituális központ, épp ezért semlegesnek volt mondható. Dávid számára fontos volt a nép megbékélése és egysége. Tudta a történelmi eseményekből, milyen nehéz a törzseket egységes néppé for-

málni. Egy város sem létezhetett akkoriban természetes vízforrások nélkül. Jeruzsálem közvetlen közelében két megfelelő forrás is található, nevezetesen Gihon és az Ein Rogel. Ezen felül a város egy dombon helyezkedett el, amely a védelmi szempontokat tekintve nagy jelentőséggel bírt a síkságon elhelyezkedő városokkal ellentétben. Egyedüli gyenge pontot az északi oldal jelentett, a többi égtáj felől völgyek övezték a várost. Egy bibliai

topográfiaival foglalkozó történész, Harel Menasche megjegyzi, hogy a templomhegy közelében levő domb tengerszint feletti magassága 777 méter. A 777-es szám az isteni tökéletesség és igazságosság száma a numerológiában. Jeruzsálem a törzsek központjában helyezkedett el, később pedig a kettészakadt királyság, Júda és Izrael között. Így vált ez a város az évszázadok folyamán, mint semleges terület az egység jelképévé az egész nemzet számára.

Ugyanakkor az ősatyák úgynevezett „hegyi út”-ja mentén található, amely összekötötte az északi és déli részeket, valamint a Földközi-tengerpartot a Jordán folyón túl letelepedett törzsekkel.

Dávid ebbe a városba hozatta a szövetség ládáját, amivel a törzsek lelki központjává vált. Amikor Dávid saját királyi palotáját építette megfogalmazódott benne az Úr háza építésének gondolata is, de az első templomot fia, Salamon építhette fel. Háromezer évvel később, 1949. december 15-én David Ben Gurion miniszterelnök a knesszet ülésén Jeruzsálemet Izrael örök fővárosának nyilvánította. Ezúttal nem a Dávid király szempontjai alapján, hanem történelmi és lelki szempontok alapján.

A jobboldal: Izrael új barátai

A megoldatlan migránskérdés Európát egyre inkább a jobboldali politikai pártok felé sodorja. Az egyes európai kormányok elégedetlenek az EU liberális migránspolitikájával, és a mohamedán bevándorlási hullámban a kontinens keresztyén jellegének veszélyeztetését látják. Emiatt az emberek félnek és másként választanak mint korábban, teljesen mindegy, hogy Izraelről vagy az EU államokról van szó. Izrael számára is gondot jelent az afrikai bevándorlás, amely az ország zsidó jellegét veszélyeztetheti, s ezért kormány biztonsági kerítést épít-

tetett az izraeli-egyiptomi határon.

A balliberálisok szertelen humanista ideológiája az emberek többsége számára elfogadhatatlan, ezért egyre többen fordulnak a jobboldali politikai pártok felé. Ez teljesen normális jelenség, hisz így lenne ez abban az esetben is, ha a jobboldal válna szeretenné. Az azonban feltűnő, hogy Európa jobboldali kormányai egyre jobb kapcsolatokra törekcsenek Izraellel. A Likud politikusainak tájékoztatása alapján elmondhatjuk, hogy az európai politikusok leginkább a mohamedán

migránsok elleni biztonsági intézkedésekkel kapcsolatban kívánnak tájékozódni. „Tetszik Izrael határozottsága és az ötletes megoldások, amelyeket a radikális iszlám legyőzése érdekében alkalmaznak.” Izrael, csakúgy mint Ausztria, Bulgária, Magyarország, Csehország, Lengyelország, Szlovákia, az USA és Ausztrália úgy határozta, hogy kilépnek az ENSZ migrációs szerződéséből, amellyel az ENSZ leginkább Európa számára kívánt alaptörvényeket megfogalmazni. Netanjahu, Izrael miniszterelnöke Sebastian Kurz kancellárt az ország és a zsidóság igaz barátjaként ismeri. Twitter bejegyzésében Kurz a következőket írta: „Tájékoztattam Netanjahut az antiszemitizmus ellen tett intézkedéseinkről, amellyel zsidó közösségeink biztonságát kívánjuk megerősíteni, akik az osztrák társadalom élő részét alkotják.” Izrael és Magyarország között szoros kapcsolat létezik. Izrael miniszterelnöke egy Orbán Viktor miniszterelnökkel tartott közös sajtóértekezleten hangsúlyozta, hogy a magyar kormányfő nemzetközi fórumokon mindig kiáll Izrael mellett. „Orbán Izrael valódi barátja”, erősítette meg Netanjahu. A magyar kormányfő izraeli kollégáját zsidó hazafiként jellemezte, s a két ország közötti szorosabb együttműködést szorgalmazta.

A Giuseppe Conte vezette olasz kormány és Matteo Salvini belügyminiszter is egyetért Jeruzsálem irányvonalával. Sal-

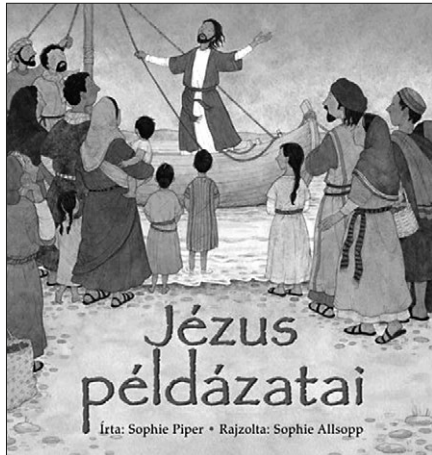
vint követői kapitánynak nevezik, mert kemény álláspontot képvisel az arab migránsokkal szemben, s a múlt év decemberében Jeruzsálembe látogatott.

A Bojko Borisov által vezetett bolgár kormány jó kapcsolatokat ápol Izraellel. Milos Zemen cseh köztársasági elnök pedig bejelentette országa nagykövetségének áthelyezését Jeruzsálembe. A földgolyó másik oldalán Jair Bolsonaro, új brazil elnök szintén jobb kapcsolatokra törekszik a zsidó állammal. A hazai és nemzetközi sajtó által „jobboldali radikálisnak, néha fasisztának bélyegzett Bolsonaro szintén országa nagykövetségének Jeruzsálembe történő áthelyezését helyezte ki látásba, mint észak-amerikai kollégája Donald Trump. Trump győzelme bátorította Európa jobboldali beállítottságú pártjait, de Brüsszel számára gondot jelent. Izrael új szövetségesei a jobboldali kormányok, akiknek a vezető média képviselői igyekeznek rossz hírért kelteni úgy Európában, mint Amerikában. Izraelnek nincs szégyellnivalója, a baloldali kormányok mindig nagyon kritikusak voltak és maradtak az országgal szemben, de az országnak figyelemmel kell kísérnie, hogy a jobboldali kormányok nem sodródnak e a szélsőjobb felé!

Aviel Schneider, *Izrael Heute*
Fordította: Csoma L.

Könyvismertetés

Sophie Piper - Sophie Allsopp:
Jézus példázatai

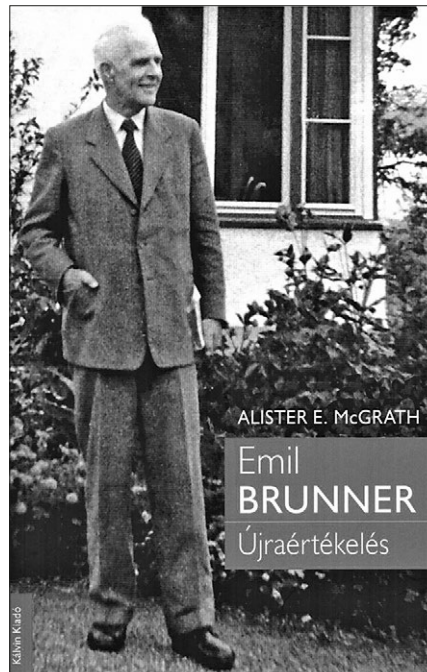

Milyen Isten országa? Olyan, mint amikor... – kezdte Jézus példázatait. Ezek az érdekes, hétköznapi történetek bemutatják, milyen, amikor Isten láthatatlan világa megjelenik a mi életünkben. Ne csak a füledet, a szívedet is nyisd ki, ha szeretnéd megérteni a bennük rejlő bölcsességet!

A kötetben szereplő példázatok: *A magvető • A letakart lámpás • A mustár-mag • Az elásott kincs • Az igazgyöngy • Az ember, akinek mindene megvolt • Gazdag ember, szegény ember • A lakoma • Ketten a templomban • A szolga, aki nem tudott megbocsátani • A szárba szökken mag • Búza és gyom • Az elveszett bárány • A té-*

kozló fiú • Zörgessetek! • Az özvegyasszony és a bíró • Az irgalmas samaritánus • A két fiú • A két szolga • A két házépítő
Ára 2.100 Ft, cca 6,80 Euró

Alister E. McGrath
Emil Brunner – Újraértékelés

Ha van a modern korban valódi református teológiai gondolkodó és igehirdető, akkor az Emil Brunner. A dialekti-

ka teológusai közül ő az egyetlen, aki a reformátori hagyományt, Zwingli, Kálvin, Bullinger alapvetéseit a 20. század gondjának feszülve, a Szentírás alapján meg tudta újítani, és ezzel a prófétai tiszttel korának legjelentősebb apologetája lett. Feltárta Isten és az ember között azt a kapcsolódó pontot, amely a társadalom és a kultúra valamennyi területének mélyén képes érvényt szerezni Isten kijelentésének. Emil Brunner apologetikája, harcoss teológiája, amely minden gondolatot foglyul kíván ejteni a Krisztusnak (2Kor. 10,5), az egész világra igényt tart. Ez az a törekvés, amely elfogadhatatlan a totalitarizmus valamennyi fajtája számára, ugyanakkor a református egyház megújulásának és apologetikus küldetésének kiindulópontját képezheti ma.

Alister McGraith könyve Emil Brunnerről kifejezetten teológiatörténeti áttekintés, célja Brunner teológiájának újraértékelése, s ennek érdekében műveinek mai érvénnyel való bemutatása. Noha maga a kötet szerzője csupán a teológus gondolkodásának fejlődési ívét kívánta munkájával bemutatni, mégis, a magyar nyelvterületen elkezdődő Brunner-reneszánsz számára ennél az áttekintésnél használhatóbbat nem is lehetne ajánlani.

Békési Sándor ajánlása a könyv borítóján.

A kiadvány ára: 3.100 Ft – 10 Euró

A Kárpát-medence Reformátussága

Elkísérték utolsó útjára Pap Géza püspököt

A Farkas utcai református templomban megtartott gyászszertartás után a házsongárdi temetőben helyezték örök nyugalomra szombaton Kolozsváron Pap Gézát, az Erdélyi Református Egyházkerület 45. püspökét.

A koporsó fölött az ige a Kol 1,24–29 versekből szólt. Szabó István dunamelléki református püspök prédikációjában rámutatott: Krisztus a kiválasztottakat az ő szolgálatára rendeli, és felruhazza tanítással, látással, élő igével, de szenvedéssel is. Pap Géza szenvedő ember volt – a betegségek, testi bajok, szűkebb közössége, de a magyar élet és leginkább az egyház szenvedője volt. Nem az egyház miatt szenvedett, hanem érte. A maga szenvedéseivel töltötte ki a Krisztus szenvedéseinek a híját az egyházért, hogy megismertesse annak a titoknak a dicsőségét, hogy Krisztus nálunk, köztünk van. Arra kapta elhívását, hogy ezt prédikálja, hirdesse. Érzéketlen világunkban olykor a magunk szenvedését sem fogjuk fel. Pedig közben olyan közel van Isten, hogy áthat a szenvedések fájdalmas öröme, a kudarcban is felleljük a győzelmet, a gyászban is vigasztalást találunk. Örömnünk forrása, hogy dicsőségünk van Krisztusban, ő a mi diadalunk, és nem a semmi, hanem a feltámadás fele meggyünk. Pap Gézának is feladattal teli szenvedése volt, akárcsak Pál apostolnak, Isten méltóvá tette arra, hogy az egyházért éljen, szenvedjen és haljon. A püspök, lekipásztor, nagypapa végleg hazatért, és a győztes Bárány nyitott neki ajtot.

Orbán Viktor magyar miniszterelnök részvétnyilvánító szavait Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár tolmácsolta. „A zord idők kipróbált és határozott vezetőket követelnek, akik nem rettennek meg a viharos szelektől, hanem kitartóan és hűségesen követik a szolgálat sokszor göröngyös útját. Pap Géza egész életét Jézus Krisztusnak és az erdélyi

magyar reformátusok ügyének szentelte. Lelkipásztorként, püspökként, majd a Romániai Református Egyház Zsinatának ügyvezető elnökeként is mindvégig a hűség és a rend vezérelvét tartotta szem előtt. Hálásak vagyunk, hogy a visszakapott kollégiumépületek felújításával, a fiatalok körében végzett munkával és a szórványgyülekezetek támogatásával is azt bizonyította, hogy a mi jövőnk a Kárpát-medencében hitünk és magyarságunk megtartásán alapul” – üzent lelevelében Orbán Viktor, aki megrendüléssel értesült Pap Géza egykori püspök távozásáról.

Pap Gézától utódja, Kató Béla jelenlegi püspök is elbúcsúzott: „Vannak életek, amelyek hasonlítanak a mély kúthoz: a forrást csak sejtjük, hogy van, mert újra és újra friss vizet lehet meríteni a kútból. Ilyen volt a Pap Géza élete is, nem volt magamutogató, nem árulta el forrását, és nem kínálta saját élete receptjeit. Távol állt tőle a személyes dolgok, a belső világ közszemlére való tétele. Élete egyetlen egy nagy ügy köré csoportosult, ez pedig Isten ígéjének a hirdetése volt, ennek rendelt mindent alá” – hangzott el. A püspök a 2Pt 1,5 ígét emelte ki az elhunyt jellemének leírásaként („a ti hitetek mellé ragasszatok... tudományt”), és hozzátette: Pap Géza „az apostol intését megfogadta: hitét tudománnyal, vagyis igaz ismerettel bátyázta körül. Vallotta ugyanakkor, hogy az igaz Isten-ismeret nemcsak támasz, hanem az egyetlen szilárd alap is, melyre biztosan ráépíthetjük hitünket. Az ige értelmének kutatása napi foglalatossága volt. Személyiségjegyei, az igényesség, a következetesség és a fegyelmezettesség ott látható püspöki szolgálatának 12 évén is. Az egyházkor-

mányzás és törvényalkotás pedig nem nélkülözheti az igényességet, a gondos és szervezett munkát. Ezt mindig kitartással végezte, vallotta, hogy a csapat hatékonyságának feltétele a célban egyetértő baráti jó szándék. Ennek bizonyításában mindig az első volt. Akik itt vagyunk, mindegyikünknek jutott egy darab annak a belső életnek az üzenetéből: egy-egy maradandó igehirdetés, egy jelentőségteljes kézfogás vagy ölelés, egy átvitatkozott este, egy tekintet, amiben ugyan szigor látszott, de mögötte ott volt a jóság és a szeretet” – emlékezett szolgatársára Kató Béla püspök.

Zárásként Pap Géza 2012-es húsvéti pásztorlevelének szavait idézte: „*Testvéreim! Úgy gondolom, hogy mi, akik szeretjük ezt a földi életet, nem kívánunk elköltözni. De tudnunk kell, hogy egyszer lejár a kegyelmi idő, és eljön a mi elköltözésünk ideje is. Ezért tehát jó tudni, hogy aki itt vele volt, ott is vele lesz, és aki a földön benne bízott, a mennyben is vele lesz. És aki a földön benne bízott, a mennyben is átéli a vele való közösséget. Így a hívó emberek halála meghalás a bűnre nézve, és általmentel az örök életre, a Krisztus közösségében.*“

Pap Géza, az Erdélyi Református Egyházkerület korábbi püspöke 64 éves korában hunyt el november 13-án Kolozsváron.

forrás: reformatus.ro/Berekméri
Gabriella, fotó: Kiss Gábor

Újraválasztották Kató Béla püspököt

Az Erdélyi Református Egyházkerület közgyűlése pénteki kolozsvári ülésén megválasztotta tisztségviselőit a következő hat évre. A püspök a 121 leadott szavazatból 119-et szerzett meg. A közgyűlés újraválasztotta tisztségébe Kántor Csaba püspökhelyettest és Szegedi László gene-

rális direktort is. Az egyházkerület világi vezetőinek számító főgondnoki tisztségekbe két új személyt, Ambrus Attilát és Tőkés Zsoltot választották a tisztségét megőrző Dézsi Zoltán mellé.

„Fontosnak tartom, hogy mögöttem olyan közösség áll, amely úgy gondolja,

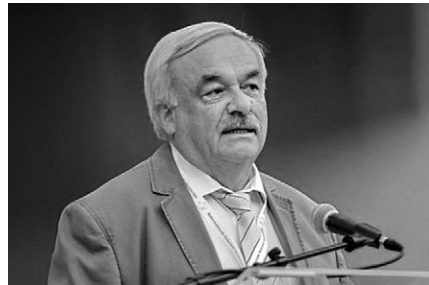
hogy szükség van rám a munkában. Ez jelentős biztatás, üzenet” – mondott köszönetet Kató Béla az eredményhirdetést követően a közgyűlésnek, hogy újra bizalmat szavaztak neki. A püspök az egyházkerület honlapján megjelent közlemény szerint rámutatott: a megújulás, reménnyel teli jövő ünneplésekor valójában Istennek kell hálát adni, őt kell ünnepelni.

„Az elmúlt mandátumban voltak tévedések, hibák, de igyekeztünk tudásunk szerint a legjobban végezni a szolgálatot. Mindazok, akik feladatot kapnak, tisztséget viselnek, fontos, hogy munkájukat szolgálatnak tekintsék” – jelentette ki a püspök, aki a tizenöt egyházmegye egyedüli jelöltje volt, és szinte egyhangúlag szavazta meg a jelen levő 121 küldött. Kató Bélának hat év alatt már harmadszor szavazott bizalmat a közgyűlés. Első püspöki mandátuma közepén ugyanis – a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium újraállamosításakor – felajánlotta lemondását, de a közgyűlés akkor is megerősítette tisztségében. A most kezdődő hatéves mandátumát nem viheti végig, ugyanis öt év után betölti a hetven évet, és az egyház statútuma alapján nyugdíjba kell vonulnia.

Az egyházkerületi tisztségviselők mandátuma 6 évre szól. A püspököt, a főjegyzőket és a főgondnokokat az egymást követő ciklusokban csak egyszer lehet újraválasztani, a többi tisztségviselő akárhányszor újraválasztható. A lelkesjellegű tisztségviselők megbízatása a nyugdíjazással véget ér. A Romániai Református Egyház Zsinata március 7-i ülésén határozott arról, hogy a lelképászoroknak 65 helyett 70 éves korukban kell kötelezően nyugdíjba menniük. Az állami törvények-

nek megfelelően 65 éves korukban kérhetik a nyugdíjazásukat, de mivel minden szolgálattevőre szükség van, aki képes a további munkára, 70 éves korukig maradhatnak a gyülekezetben.

A püspök hangsúlyozta: feszültségekkel és akadályokkal teli korszakban szolgálnak az egyház tisztségviselői, hiszen már nem is vagyonának, javainak visszaszerzéséért harcol az egyház, hanem a korábban visszaszerzett javakról is le kell mondania. „De olyan periódusban is élünk, amelyre az elmúlt száz évben nem volt példa. Az anyaország segítségével rendkívüli támogatást nyújthatunk a gyülekezeteknek, és eddig lehetetlennek gondolt álmokat valósíthatunk meg. Isten épp a mi korszakunkban élő embereknek adta meg terveinek beteljesedését. A megújult egyházkerületi közgyűlés nem tehet mást, mint hogy folytatja, amit elkezdett” – hangzott el. Kató Béla hozzátette: ha nincs béke, egyetértés, összefogás az egyházban, a kisebbségi létben sincs megmaradásunk, és a jövőre tekintve a Heidelbergi Káté első választását bízta a közgyűlés tagjaira.

„Ha egy ajtó, egy ablak becsukódik, az Úr egy egérlyukat ki fog nyitni, amit lassan növelve átjutunk rajta a falon, és eljuthatunk a célig. Ilyen munkára hívom most az egyházkerület tagjait” – fo-

galmazott újraválasztása után Kató Béla. A püspök az MTI-nek rámutatott: „Küzdelmes harcot kell vívniunk azon erők ellen, amelyek nem akarják, hogy az életünk teljes legyen.” Azt is hozzátette azonban, hogy az elmúlt hat évben töretlen volt az egyház belső szellemi építkezése. A következő ciklusra az intézményépítést és az intézmények élettel való megtöltését tartja a legfontosabb feladatnak.

Kató Béla 1954-ben született a Kovászna megyei Barátoson. A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet református karán végzett 1979-ben. 1977-től egy évig a nagyszebeni német nyelvű Lutheránus Teológián is tanult. Ezt követően, 1979–1988 között Cófalván végezte lelkészi szolgálatát, 1988–2001 között pedig az illyefalvi református egyházközség parókus lelkésze volt. 1990 után alapította meg Illyefalván a Keresztyén Ifjúsági és Diakóniai Alapítványt (KIDA) és a falu- és régiófejlesztéssel foglalkozó Landwirtschaft–Agricultura–Mezőgazdaság (LAM) Alapítványt. 2002-től a Sapientia Alapítvány Kuratóriumának tagja, majd 2003 októberétől az elnöke. 2012 decemberében választották első alkalommal az Erdélyi Református Egyházkerület püspökévé. 1994-ben Bethlen Gábor-díjat kapott, 1995-ben elnyerte a Magyar Köztársaság Kormányának Kisebbségekért Díját, 1999-ben Szabó Dezső-emlékérmet, 2001-ben Bocskai-díjat adományoztak neki. 2004-ben a Magyar Köztársaság Elnökének Érdemérme kitüntetésben, 2017-ben pedig Külhoni Magyarorsáért Díjban részesült. Nős, két gyermek apja.

Fotó: Kiss Gábor / reformatus.ro, Kalocsai Richárd

Tisztújításokat tartottak Kárpátalján

Az egyházmegyei és egyházkerületi szinten egyaránt megtartott tisztújítás során mások mellett újraválasztották Zán Fábián Sándor püspököt és Nagy Béla egyházkerületi főgondnokot is.

A Kárpátaljai Református Egyház választójogi törvényeinek megfelelően négyévente tisztújító választást tartanak az egyházban. Ez 2018-ban vált ismét esedékessé, ami az egyházi törvényeket betartva, „szép renddel és ékességgel” le is zajlott – tájékoztatta honlapunkat az egyház püspöki hivatala.

Az egyházkerület élén újraválasztották Zán Fábián Sándor püspököt, a főgondnok Nagy Béla, a lelkészi főjegyző pedig Héder János maradt, világi főjegyzővé a korábbi máramaros-ugocsei egyházmegyei főgondnokot, Petrusinac Vla-

dimirt választották. Azungiegyházmegye vezetésében nem történt változás, az esperes Balogh Attila, a főgondnok Bátorfi József maradt. Beregben Zsukovszky Miklós esperest újraválasztották, a főgondnok pedig Hadnagy István lett. Változás történt a máramaros-ugocsei egyházmegye élén is, ahol Petrusinac Vladimír helyére Nagy Barnát választották főgondnoknak, míg újabb ciklusra Hunyadi Attila maradhat az esperes.

A választási folyamat október elején egyházmegyei szinten indult, ahol megtörténtek a jelölések mind a kerületi, mind pedig a megyei tisztségviselőkre,

és megválasztották a választási bizottságokat is. Ezután az egyházközségek szavaztak, majd a választási bizottság összeítette a beküldött szavazatokat és megállapította a választások eredményét, ami időközben jogerőssé is vált.

A választási szabályok értelmében valamennyi választott egyházmegyei, egyházkerületi, valamint zsinati testület

és tisztségviselő megbízatása négyéves választási ciklusra szól. Püspökké és egyházkerületi főgondnokra, illetve esperessé és egyházmegyei főgondnokra ugyanazt a személyt további két alkalommal lehet újraválasztani, azonban három ciklus után is újra jelölhető és választható egy újabb ciklusra, ha a jelölés során legalább egy egyházmegyében legalább kétharmados többséget

kapnak – fogalmaz a Kárpátaljai Református Egyház választójogi törvénye. E rendelkezés alapján volt most újraválasztható Zán Fábíán Sándor püspök és Nagy Béla főgondnok, akik 2007 óta töltik be jelenlegi tisztségüket. Az új tisztségviselők és testületek megbízatása január 1-jével veszi kezdetét.

reformatus.hu, fotó: Vargosz

Megemlékezés Forgon Pál püspökről

Dr. Forgon Pál 1913. január 7-én Szerenyén látta meg a napvilágot id. Forgon Pál helybeli tanító és Kiss Ilona gyermekeként, s két bátyjával, két öccsével, valamint a húgával együtt nőtt fel a népes családban. Apai ágon felvidéki, Gömör vármegyei nemesi famíliából származott. Előnevük – Mihályfalusi – eleinte vezetéknév is volt. Egy oklevél tanúsága szerint 1413-ban Mihályfalusi Tamás fia, János, Luxemburgi Zsigmond király udvari testőre és osztályos atyafiai megerősítették Mihályfalva birtokában, melyet elődeik is régóta szabadon bírtak. Mihályfalusi Tamás testvére lehetett András, akinek a fia, Antal 1427-ben már Forkonnak írta nevét, majd a vezetéknév Forgon alakban állandósult, s a familia tagjai századokon át jelentős tisztségeket töltöttek be a vármegyében. A püspök úr édesapja is Gömörön, Otrókócs községben nyitotta rá szemét a világra, majd tanítóként került vidékünkre. Egyik gyermekét, Bélát idejekorán elvesztette. Életben maradt fiait kitaníttatta: Zoltán műbútorasztalos, Pál lelkész lett, Elemér a tanári hivatást választotta (e sorok írója kísérté ki 1987-ben a viski temetőbe), míg Gusztáv borbélymesterként dolgozott Beregszászban. Irén lánya a huszti Jáger Györgyhez ment feleségül.

Id. Forgon Pál és családja az 1920-as években Szerenyéről Beregrákosra, majd Dédába költözött. Ifj. Forgon Pál már öt évesen megtanult írni-olvasni, középfokú tanulmányait pedig a Beregszászi Gimnáziumban végezte el. A pedagóguscsaládoknak azonban régen sem volt könnyű az életük, a szülők reggelenként két tejeskannát tettek fel az ifjú gimnazista kerékpárjára, akinek korán fel kellett kelnie, hogy a tejet is el tudja adni, és az első óráról se késsen el. Szükség volt a tejárusításból befolyt összegre, melyből legalább részben fedezni tudták a tanítatás költségeit. Az érettségi bizonyítvány megszerzése után elvégezte a Losonci Református Teológiai Szemináriumot.

Segédlelkészként tevékenykedett Kassán, majd Beregszászban dolgozott, mint gimnáziumi lelkész és vallásoktató. 1939 és 1943 között tiszakeresztúri lelkipásztorként hirdette Isten Igéjét. Közben 1940-ben feleségül vette Isaák Imrének, a Máramaros-ugocsai Református Egyházmegye esperesének a lányát, a csodaszép Sára Saroltát (ezúton is üdvözlöm a Nyíregyházán élő, immár 91 éves főtiszteletű asszonyt). Amikor 1943 őszén a leendő püspök a viski egyházközség lelkésze lett, már tombolt a világháború, majd Kárpátalja is megtapasztalta a sztálini

Forgon Pál püspök és Stefán Miklós püspöki titkár 1978-ban egy Prágában tartott konferencián

terrort. Kezdetét vette a vallásüldözés, több lelkipásztort elítéltek, köztük Forgon Pált is, akit 1951. december 13-án este tartóztattak le. „Előbb házkutatást tartunk! Ágyba, ágy alá, szekrénybe, mindenhová benéztek... Befejezték a házkutatást, és a portékákat egy bőröndbe zárva indulást parancsoltak – mert már parancsoltak. Megcsókoltam feleségemet, kisfiamat, kislányomat. Isten legyen meg majdnem megszaktak.” (Részlet a püspök úr visszaemlékezéseiből.) A foglyot előbb bekísérték a községházára, onnan tehergépkocsin átszállították Husztra, az éjféle vonattal pedig indultak Ungvárra. Majd a tárgyalását követően a Gulágra hurcolták.

1955-ben szabadult. Viskre nem térhetett vissza. Nagymuzsalyban, Sárosorosziiban, 1965-től pedig Beregszászban folytatta lelkészi szolgálatát. 1977-ben ismerkedtem meg vele, amikor egy ízben

együtt utaztunk a vonaton Moszkva felé. Beszélgetés közben szóba került a lelkészutánpótlás kérdése, megtudta, hogy templomlátogató fiatalember vagyok, s biztatott, hogy én is jelentkezzem a Beregszászban megindított lelkészképző tanfolyamra, amit én meg is tettem. A Kárpátaljai Református Egyházkerület püspökévé szentelt, majd a Budapesti Református Teológiai Akadémián (ma: Károli Gáspár Református Egyetem) díszdoktorrá avatott Forgon Pál pedig 1982-ben kihelyezett négy faluba lelkésznek. Majd engedni kezdtek a kommunista diktatúra eresztékei, s érezhetővé vált, hogy a Szovjetunóban is elkerülhetetlenek lesznek a változások. A birodalom széthullásakor azonban a püspök úr is tartott az ukrán nacionalizmus feléledésének a veszélyétől.

Gyönyörűen prédikált, de nemcsak kiváló hitszónok volt, hanem jó zenei képességekkel is rendelkezett, énekkart vezetett, csodálatosan orgonált, festett, verseket költött, színdarabokat írt, s utolsó műveként – „Ott voltam, ahol a legszebb virágok nyílnak” címmel – megírta négy és fél éves fogsága történetét.

Esperessége idején megindult, püspöksége idején fellendült a lelkészképzés. Ahogy módja volt rá, elősegítette a kibontakozást és a haladást. Nehéz helyzetekben kedvelt szavajárása volt: „ahogy lehet”. Amikor pedig Fodó Sándor, első főgondnokunk egy ünnepség előtt tanácsot kért dr. Forgon Páltól: mit javasol, melyik igével kezdje a köszöntőjét, a püspök úr az alábbi igét ajánlotta: „Nem vagyunk a meghátrálás emberei, hanem a hitéi, hogy éljünk”.

A körülmények úgy hozták, hogy nem lehettem ott a koporsója mellett a nyíregyházi temetőben, emléke viszont melegen él a szívemben, s csak akkor fog kihűlni, ha én is lent nyugszom majd egy hideg sírban.

Józan Lajos
huszti lelkipásztor

Egymásból merítettek erőt a cseh testvérek és a szlovákiai reformátusok

A Cseh Testvér Evangélikus Egyház és a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház zsinati elnökségei között testvéregyházi találkozóra került sor Rimaszombatban január 24-25-én. A találkozót, melynek célja a kölcsönös információ- és tapasztalatcsere volt a két egyház képviselői között, a Csillagház konferencia-központban rendezték.

Szakmai találkozó a csehtestvérekkel a Csillagházban
(Fotó: Pósa Homoly Erzső/Felvidék.ma)

A cseh meghívott vendégek között volt **Daniel Ženatý**, a Cseh Testvér Evangélikus Egyház zsinatának elnöke, **Vladimír Zikmund**, a zsinat főgondnoka, **Pavel Pokorný**, a zsinat elnökének első helyettese, **Ondřej Titěra**, a zsinat elnökének második helyettese, **Eva Zadrazilová**, a zsinat főgondnokának második helyettese, **Oliver Engelhardt**, az ökumenikus és külföldi kapcsolatok vezetője, **Daniela Hamrová**, az ökumenikus és külföldi kapcsolatok referense.

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyházat **Fazekas László** püspök, a zsinat lelkeszi elnöke; **Géresi Róbert** és **Ján Semjan** püspökhelyettesek; valamint **Porubán Ferenc** és **Július Kováč** főgondnokhelyettesek; **Molnár Sándor** zsinati főtanácsos és **Palcsó Attila**, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház zsinati külügyi tanácsosa képviselték.

Palcsó Attila a Felvidék.ma-nak elmondta, nagy várakozással tekintettek az összejövetel elé, hiszen legutóbb Prágában találkoztak 2016-ban.

„Nagyon sok olyan dologgal szembesülünk, melyek a Cseh Testvér Evangélikus Egyházban előbbre vannak, ilyen az egyházszerzés, az állam és az egyház viszonya, a lelkeszek helyzete. Mindebből sokat tanulhattunk, ugyanakkor ők is több olyan dolgot hallhattak tőlünk, ami nálunk specifikus: a közösségi erő, mind szerzés, mind együttműködés szempontjából” – mondta.

Hozzátette, figyelemre méltó a Cseh Testvér Evangélikus Egyház szervezett-sége, belső működése. „Próbálják a társa-

dalomban a saját önálló létüket bebiztosítani, s ez, úgy érzem, Csehországban előrehaladottabb. Tudják, hogy az egyháznak a saját lábán kell állnia olyan módon, hogy a gyülekezeteknek legyen fontos az egyházuk, s ne számítsunk az állam beavatkozására, nehogy kiszolgáltatottá váljon ez a közösség. Számunkra is ez a járható út, ha berendezkedünk arra, hogy létezzünk. Meg kell teremteni a működési körülményeket” – szögezte le **Palcsó Attila**.

Palcsó Attila, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház zsinati külügyi tanácsosa (Fotó: Pósa Homoly Erzső/Felvidék.ma)

A kétnapos konferencián az egyházak képviselői beszámoltak egymásnak az aktuális kérdésekről, tájékoztatást adtak az elmúlt időszakról, ami a Reformáció 500 és a Család éve kapcsán nagyon gazdag volt. Elmondták az előrelépéseket a diakónia, a házi gondozás, s a roma misszió terén.

Daniel Ženatý, a Cseh Testvér Evangélikus Egyház zsinati elnöke a cseh ak-

tualitások kapcsán elmondta, fájó pontjuk, hogy Prágában épp most szavazta meg a parlament, miszerint a restitúció által megkapott támogatást megadóztatják, s ezzel ismét egy csapást mérnek az egyházra.

Daniel Ženatý, a Cseh Testvér Evangélikus Egyház zsinati elnöke (Fotó: Pósa Homoly Erzső/Felvidék.ma)

Szó esett a két egyház lelképásztornak a helyzetéről, a lelkeszi szolgálatról, a lelkeszek jogállásáról, a teológusokkal és a kezdő lelkészekkel való foglalkozásról, az ifjúsági lelkészekről, valamint jelentés hangzott el a teológiai karokról.

Az elmondottak szerint a cseh és a szlovákiai protestáns egyházakban különbözik a lelkészválasztás gyakorlata.

A Cseh Testvér Evangélikus Egyháznál öt évre választanak egy-egy gyülekezetben lelképásztort, akit újra megválaszthatnak öt év után.

A tanácskozás további kérdéskörét képezte a liturgia, amelyben érintették az istentiszteleti rendtartást, az énekeskönyvet és a hangszerek használatát, de téma volt az egyházi együttesek fellépése és a modern technika alkalmazása a templomokban. Csehországban már 2008-tól készítik az új énekeskönyvet.

A közösség túlélésének a 21. századi lehetőségeit is górcső alá vették, úgy mint az imádkozó, bibliaórai közösség, gyülekezeti és istentiszteleti közösség és egyéb új formák. Megfogalmazták, hogy építő erő, ha közösségi ima folyik egyénekért, betegekért, a gyülekezetért vagy akár az egyházért.

Fazekas László, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke elmondta, egy megújított liturgia majd közelebb állhat a fiatalabb generációhoz, ugyanis észre kell venni, hogy a jelenlegi liturgia számukra eléggé konzervatív és lelaposodott.

Mint megtudtuk, az egyházon belül van egy liturgiai bizottság, amely az újtáson dolgozik. „Egyházunk feladata,

hogy az emberek lelki életét úgy irányítsuk, hogy belső lelki békével és nyugodtsággal tudják megélni a mindennapokat, s ez különösen fontos abban a korban, amikor a túlhajtottság jellemző” – mondta Fazekas László püspök, majd hozzátette, hogy egy-egy ilyen találkozókor a problémákra is megoldást találhatnak, s kölcsönösen tanulhatnak egymástól.

Fazekas László, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke és Daniel Ženatý, a Cseh Testvér Evangélikus Egyház zsinati elnöke (Fotó: Pósa Homoly Erzsó/Felvidék.ma)

Porubán Ferenc, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház egyetemes főgondnok-helyettese a Felvidék.ma-nak nyilatkozva felhívta a figyelmet, hogy a Cseh Testvér Evangélikus Egyházzal már többéves a kapcsolatuk, s például a Közalap működését nagy részben a cseh minta alapján dolgozták ki 2010-ben. Ennek van missziói, építkezési-operatív és személyi kerete. Utóbbihoz egyenlőre még nem nyúltak, de a személyi keretet is erősíteni kell, hogy támogatni tudják a lelkipásztori munkát.

*Csehországban a kis gyülekezetek szervezése jóval előrehaladottabb, ezeknek az életben tartására tanácsokat is kaptunk, de ugyanúgy mi is saját példánkkal segítettük őket – mondta **Porubán Ferenc**.*

Kifejtette, hogy különbözőek a rálátásaik a dolgokra, ugyanakkor leszögezte, hogy a hagyományoknak és az újításoknak együtt kell haladniuk.

Porubán Ferenc, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház egyetemes főgondnok-helyettese (Fotó: Pósa Homoly Erzsó/Felvidék.ma)

„A csehek nyitottabbak, míg mi, szlovákiaiak jobban ragaszkodunk a hagyományokhoz. Ők lazábbak, kevésbé fontos nekik a formalitás. Kapcsolataikat jobban kiépítették a nyugati egyházakkal, míg a mi kapcsolataink elsősorban a Kárpát-medencében erősebbek” – világított rá Porubán Ferenc.

A Cseh Testvérek Evangélikus Egyház képviselői Rimaszombatban (Fotó: Pósa Homoly Erzsó/Felvidék.ma)

Daniel Ženatý, a Cseh Testvér Evangélikus Egyház zsinati elnöke a sajtótájékoztatón elmondta, büszkék arra, hogy jó kapcsolatot ápolnak a Szlovákiai Refor-

mátus Keresztyén Egyházzal, s hálásak azért a segítségért, amit a reformátusoktól kaptak. Emlékeztetett, hogy a türelmi rendelet után Sárospatakról és környékéről sok lelkipásztor ment át Csehországba, főleg Morvaország területére, hogy segítsenek az ottani protestáns egyháznak az igehirdetésben.

A második világháború után pedig a Cseh Testvér Evangélikus Egyház segített, s a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházban szolgáló lelkipásztorok jelentős hányada még Prágában tanult.

Nagyságrendjét tekintve a két egyház nagyjából egyforma. A cseh testvérek 78 ezren vannak, a szlovákiai reformátusok a legutóbbi népszámlálás szerint 98 ezren.

A Felvidékről több református él Csehországban. A református egyház igyekszik őket is összefogni, Prágában van egy missziói gyülekezet, ahol Magyarországról Éles György lelkipásztor szolgál, s a

Cseh Testvér Evangélikus Egyházzal is jó a kapcsolata. Emellett van református csoport Pízeňben és Brünnben is.

Írta: Pósa Homoly Erzsó/felvidek.ma

KEDVES TESTVÉREK!

A RÁDAY KOLLÉGIUMOT, S A SZÖVETSÉG IRODÁJÁT ÉRT LÁNGOK PUSZTÍTÁSA KÖZBEN MEGRENDÜLTEN, DE IMÁDSÁGOS SZÍVVEL GONDOLJUNK MINDAZOKRA, AKIKET A TRAGIKUS TŰZESÉT ÉRT, AKIK NEM CSAK ANYAGI, HANEM EMBERI VESZTESÉGEKET SZENVEDTEK EL. URUNK ADJON VIGASZTALÓDÁST ERŐS LELKE SEGEDELMÉVEL MEGPRÓBÁLT NÉPÉNEK, MINDANNYIUNKNAK. IMÁRA HÍVJUK OLVASÓINKAT, PRESBITER TESTVÉREINKET!

SZERETETTEL, ÁLDÁSKÉRŐ SZÍVVEL,
DR. BÉKEFY LAJOS Ph.D.
felelős szerkesztő

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „És monda az ő menyének: Áldott legyen ő az , aki nem vonta meg irgalmasságát az és a megholtaktól!” (Ruth 2:..a)
2. „..... azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez el mi tőlünk?” (Sámuel 6:..)
3. „És meg az ő rendeléseit, ítéleteit, és parancsolatját, amelyeket megírt néktek, azokat minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljete;” (2Királyok 17:..)
4. „Csakhogy ismerd el a te , hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez zöldelő fa alá, és az én szómra nem , ezt mondja az Úr.” (Jeremiás 3:..)
5. „..... azért ezt mondja a Seregeknek Ura: meg jól a ti útaitokat!” (Aggeus 1:..)
6. „Nem , aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a országába; hanem aki cselekszi az én Atyám akaratát.” (Máté ev. 7:..)
7. „Mert ha, mikor voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által megbékéltünk vele.” (Rómabeliekhez 5:..)
8. „Micsoda tehát a? A bűnök okáért adatott, amíg eljő a Mag, akinek az ígélet; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.” (Galatabeliekhez 3:..)
9. „Vigyázzatok , hogy el ne veszítsük, amit , hanem teljes jutalmat nyerjünk.” (2János lev. 1:..)
10. „Térj meg: ha pedig nem, megyek hamar, és vívok azok ellen kardjával.” (Jelenések könyve 2:..)

BIBLIAOLVASÓ

v e z é r f o n a l Március

1.	P.	Neh 2,11-20	Jn 10,1-5
2.	Sz.	Neh 3	Jn 10,6-10
3.	V.	Neh 4,1-8	Jn 10,11-15
4.	H.	Neh 4,9-17	Jn 10,16-21
5.	K.	Neh 5,1-13	Jn 10,22-30
6.	Sz.	Neh 5,14-19	Jn 10,31-42
7.	Cs.	Neh 6	Jn 11,1-16
8.	P.	Neh 7	Jn 11,17-32
9.	Sz.	Neh 8,1-12	Jn 11,33-44
10.	V.	Neh 8,13-18	Jn 11,45-52
11.	H.	Neh 9,1-15	Jn 11,53-57
12.	K.	Neh 9,16-37	Jn 12,1-11
13.	Sz.	Neh 10	Jn 12,12-19
14.	Cs.	Neh 11	Jn 12,20-26
15.	P.	Neh 12,1-26	Jn 12,27-33
16.	Sz.	Neh 12,27-47	Jn 12,34-36
17.	V.	Neh 13,1-22	Jn 12,37-43
18.	H.	Neh 13,23-31	Jn 12,44-50
19.	K.	Zsolt 107	Jn 13,1-11
20.	Sz.	Zsolt 108	Jn 13,12-20
21.	Cs.	Zsolt 109	Jn 13,21-30
22.	P.	Zsolt 110	Jn 13,31-35
23.	Sz.	Zsolt 111	Jn 13,36-38
24.	V.	Zsolt 112	Jn 14,1-6
25.	H.	Zsolt 113	Jn 14,7-11
26.	K.	Zsolt 114	Jn 14,12-14
27.	Sz.	Zsolt 115	Jn 14,15-21
28.	Cs.	Zsolt 116	Jn 14,22-24
29.	P.	Zsolt 117	Jn 14,25-31
30.	Sz.	Zsolt 118	Jn 15,1-8
31.	V.	Zsolt 119,1-64	Jn 15,9-11

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsómihályi.

Megfejtéseiket 2019. március 15-ig lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége**, Hlavná 216., 076 74 Draňov, vagy e-mail-ben a refujsg.csoma@gmail.com címre.

Felhívjuk a megfejtést beküldők kedves figyelmét, hogy a megfejtés és nevük beküldésével egyúttal hozzájárulnak az adataik (név és lakhely) megjelentetéséhez a Református Újságban!

MEGFEJTŐK: POZSONYI E.M.: POZSONYI E.M.:Beke Sarolta, Családi Irén - **Nagymegyer**; Szalay Ferencné, Demény Lajosné - **Fél**; ö. Sándor Józsefné, Szloboda Anna - **Réte**; Mackó Zsuzsanna - **Dolná Streda**; Halgas Ildikó - **Kulcsod**; Sándor Veronika - **Nádszeg**; **KOMÁROMI E.M.:** Varga Béláné - **Bátorkeszi**; Baranyai Margit, Pinke Júlia, özv. Kacz Mária - **Marcelháza**; Tóth Irma - **Kamocsa**; Farkas Irma, Izsák Gyula - **Negyed**; **BARSI E.M.:** Németh Erzsébet - **Nyírágó**; Kakas Sándor - **Nagysálló**; Klincsek Ferencné - **Kőhidgyarmat**; Tildi Rozália, Szénászki Sarolta - **Újlót**; Földi Rózsa - **Érsekkéty**; Palásti Aranka - **Léva**; Baka Andrásné - **Farnad**; ö. Bertók Istvánné - **Barsvárad**; **GÖMÖRI E.M.:** Faragó Irén - **Harmac**; Tóth Katalin - **Nagybalog**; Schiller Mária - **Tornalja**; Ing. Kolozsi Alica - **Rimaszécs**; Országh Andrea - **Balogiványi**; **ABAÚJ-TORNAI E.M.:** özv. Pataky Bertalanné - **Migléc**; Csáji István - **Nagyida**; ö. Végvári Zoltánné - **Perény**; Szabó Gyuláné - **Lucska**; ing. Damko Valéria, ö. Kövesdi Jánosné - **Reste**; Komját Istvánné - **Felsőlánc**; Dringus Júlia, id. Juhász Andrásné - **Cséc**; Bartha Irén - **Áj**; Szanko Mónika - **Berzété**; özv. Sikúr Béniné - **Kőrös**; **ZEMPLÉNI E.M.:** Kasko János - **Újhely**; Csernyánszky Erzsébet - **Imreg**; özv. Szabó Ferencné - **Pólyán**; Kiss Erzsébet - **Nagykövesd**; Kendi Zsuzsanna - **Zétény**; Rác Júlia - **Kisgéres**; Kiss Magdaléna, Mladanec Irén, ö. Lázár Mihályné, Rác Erzsébet - **Bodrogszerdahely**; Rigó Katalin, Egri Klára, Gerenyi Lászlóné - **Örös**; Máté Etela - **Kiskövesd**; ö. Oláh Istvánné - **Hardicsa**; Czető Pál, özv. Pásyúrtor Bertalanné - **Bély**; Bók Zoltánné - **Királyhelme**; **UNGI E.M.:** özv. Molnár Sándorné - **Kisráska**; Kovács Benjáminé - **Kaposkelecseny**; ö. Ladányi Lászlóné - **Deregnő**; Dupály Csilla, Stépán Mária - **Abara**; ö. Géczy Csabáné - **Nagykapos**;

JUTALMAZOTTAK: Sándor Veronika - Nádszeg, **Farkas Irma** - Negyed, **Földi Rózsa** - Érsekkéty, **Tóth Katalin** - Nagybalog, **Csáji István** - Nagyida, **Czető Pál** - Bély, **özv. Molnár Sándorné** - Kisráska, **GRATULÁLUNK!**

Egy kis humor

Mózes

Pistike megy haza a hittanóráról és újságot hoz az anyjának:

- Képzeld, mama, ma azt mesélte a tanító bácsi, hogy annak idején Mózes kivette

a zsidókat Egyiptomból. Aztán, amikor odaértek a Vörös tengerhez, Mózes mérnökei gyorsan csináltak egy hatalmas hidat. Ezen a hídon mindenki átmegy, utána Mózes rádión beszólt a központba, azok kiküldtek két vadászbombázót, amik lebombázták a hidat.

Mivel már nem volt híd, így a zsidók biztonságban el tudtak menekülni.

Az anyja csodálkozva:

- Tényleg ezt mesélte?

- Hát, igazából nem, de ha elmondanám amit tényleg mesélt, azt biztos nem hinnéd el.

A Bethesda tavánál

János 5:1-9

Kedves Olvasóink! Jézus egy gyógyításával fogunk ma foglalkozni. Nagyon sok embert gyógyított meg földi léte során, és a maga nemében mindegyik különleges. Ez a mostani Jeruzsálemben történt meg. Volt ott, ahogy a történet mondja, a Juh kapunál egy tó. Különleges tóról van szó, hiszen az Isten angyala időről időre megjelent ott, felkavarta a vizet, és aki ez után elsőnek lépett a vízbe, az meggyógyult bajából. Éppen ezért ott gyűltek össze a beteg emberek. Voltak ott vakok, sánták, bénák, mindenféle betegségben szenvedő emberek. Mindnyájan csak arra vártak, hogy felkavarodjon a víz. Ha egy kicsit elgondolkodunk, könnyen rájöhethetünk, hogy kik gyógyultak meg előbb. Nyilván azok, akik enyhébb betegségben szenvedtek, hisz ezek az emberek sokkal könnyebben és gyorsabban beértek a vízbe, mint betegebb társaik. Így történhetett meg az, hogy amikor Jézus arra járt, találkozott egy 38 éve beteg emberrel, aki nem tudott segítség nélkül a vízbe menni. Jézus odament hozzá, és megkérdezte: „akarsz-e meggyógyulni?” A beteg ember pedig válaszolt: Nincs emberem, aki bevigyen a vízbe, és mire egyedül belemásznék, biztos, hogy valaki

megelőz. A válasza egy kicsit reményvesztettnek tűnik. Mintha azt mondaná, hogy „Hát persze, hogy meg akarok gyógyulni, de nincs rá lehetőségem, mert nincs, aki segítsen, magam pedig nem vagyok rá képes. Jézus csak annyit mondott, kelj fel, vedd az ágyadat, és járj. Az ember pedig felkelt, vette az ágyát, és elindult.

A történet jó véget ért, hiszen a beteg ember meggyógyult. De azért mégis csak szomorú az, amit a beteg ember mond. Nincs, aki segítsen neki. Nagyon sok ember mehetett el mellette. Nagyon sok ember láthatta a helyzetét. Láthatták ugyan azt, amit Jézus is látott. Mégsem segítettek. Ez az emberi önzőség!

De Jézus más példát mutat. Ő észreveszi a nyomorult helyzetben lévő embert. Odamegy hozzá, és meggyógyítja. Ezzel pedig nekünk, akik az Ő nevéből nevezettünk, keresztyéneknek példát adott. Nem szabad segítségnyújtás nélkül elmen-

nünk embertársaink mellett. Nekünk az a kötelességünk, hogy segítsünk, hogy mindent megtegyünk másokért, ahogy Jézus is tette.

Tőle tanulva kell megmutatnunk másoknak, hogy az önzetlenség, a segítőkészség, a szeretet az igazi értékek. Ezek teszik jobbbá az életünket és a világot is. Legyetek tehát ti is Jézus Krisztus kis kö-

vetői, és soha ne menjetek el segítségnyújtás nélkül a rászorulók mellett!

Aranymondás: „Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.” Jakab 4:17.

Imádság: Mindenható Istenünk! Köszönjük, hogy Krisztusban nekünk jó példát adott. Köszönjük, hogy az Ő segítségével, áldásával, és a Szentlélek vezetésével olyan emberek lehetünk, akik szeretnek Téged, és szeretik felebarátaikat. Ámen.

Kraus Viktor

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT

Egy kis humor

Jelentkezés

- Mi volt ma az iskolában, kisfiam?

- Anya, ma én voltam az egyetlen aki jelentkezett, amikor a tanítónéni kérdést tett fel!

- Nagyon ügyes vagy Pistike! És mi volt a kérdés?

- Ki törte be az ablakot?

Helyhatározó

- Mondd csak fiacskám, ebben a mondatban: "A pásztor a mezőn legelteti a nyáját" melyik a helyhatározó?

- A pásztor.

- Nono! Már hogy lenne a pásztor a helyhatározó?

- Azért, mert a pásztor határozza meg a helyet, hogy hol legeljen a nyáj!